

Engelommens Brev

15. Februar 1902.
No. 4. 13. Aarg.

INDHOLD

	Side		Side
Snekrystaller (Billede) - - -	85	Kinesiske Børn i Amerika (Billede) - - -	95
Thomas Hardings Telegrammer - - -	86	Fra Dyrenes Verden - - - - -	98
Nutidens Midgardsorm. (Af A. G. Gjevre)	88	Indoors at Night. (By Margaret Sangster)	100
Gamle Sundhedsregler - - - - -	89	Rousing Luther League Rally in Iowa	100
De to Brødre - - - - -	90	The Good Samaritan in Cowboy Phrase- ology - - - - -	100
Den trætte Dues hjemkomst (Af C. S. Spurgeon) - - - - -	94	Bright Sayings of Bishop Spaulding -	101
Rinejerne i Amerika. (Af Mr. Synnøve Bang)	95	Prudence Winterburn. - - - - -	101
		A Tale of a Dutch Hero - - - - -	103

V. HANSEN
 Minneapolis

KORSANGEREN

Med Musyklære og Korsøvelser.

Af nord-amerikanske Sangbøger for blandet Korsang er denne netop udfomne Sangbog enestaaende. Den bærer ikke Navnet „Korsangeren“ forgjæves. Den indeholder først en kort og grei Musyklære og praktiske Korsøvelser — noget, som Korene hidtil forgjæves har søgt efter i Forbindelse med nogen Samling Korsange; dernæst en ualmindelig righoldig og alsidig Samling af gamle og nye Korsange, hvoraf de fleste ikke før har været tilgængelige for blandet Kor — ialfald i videre Kredse.

Man finder her repræsenteret Komponister som Haydn, Händel, Dürmer, Kjerulf, Christianfen, John Goss, Lindeman, Prins Gustav, Devereaux, Høier, Lindblad, Donizetti, Kunze, Møhring, Baberovski, Grieg, Gounod, Söderman, Roberts, Blomquist, Wennerberg, Conradi, Dykes, Cherubini, Stainer, Sangford, Kreuzer og mange flere. En Fjerdedel af Sangene har engelsk Tekst. For Høitiderne i Kirkeåret er der især et stort Udvalg af deilige Sange; ligeledes for sociale og festlige Anledninger, hjerde Juli Fester, Sangerfester og mange andre specielle Anledninger. Bare saadanne Sange som Gounods „Send out Thy Light“ og „Praise Ye the Father,“ Händels „I Know That My Redeemer Liveth,“ Prins Gustavs „Ungdomsang“, Møhrings „Om Aveld“, Christiansens „Julebud“, Goss's „Der er Jubel i mit Hjerte“ giver Bogen permanent Værd; men der er mange flere, som mange kanske vil synes bedre om endda.

Men fremfor alt fremhæves igjen Korsøvelserne (for udkommet særskilt under Navn „Rudiments of Music“) som en særdeles værdifuld Side af Bogen for Kor, som virkelig vil lære.

„Korsangeren“ er næsten 200 Sider stor, pakkende stort Format, store Typer, meget vakkert indbunden og en Lykt at have for hvi'ketkomhelst blandet Kor i Amerika. **Pris**..... **\$1.25** Med almindelig **Rabat** til Korene.

Ungdommens Ven, 283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

Vort Livs Opgave.

Af Dr. J. W. Farrar.

Det er en fortrinlig liben Bog. Den er i Sandhed et Produkt af en stor Aand og et klart Syn.

Den er indbeldt i følgende 18 Kapitler: Jeg er; Grundsandheder; Banen; Jeg hør; Frihedens Lov; Enhver kjender sin Pligt; Pligtfølelsens Magt; Jeg kan; Den svækkede Vilje; Jeg vil; Viljens Magt; Den samlede Sum; Seier og Nederlag; Eksempler paa Seier og Nederlag; Haab og Mod; Modløshedens sørgelige Følger; Flertallets Lov; Kraft i! det Gode.

Pris 25 Cents.

Ungdommens Ven,
283 Cedar Avenue,
Minneapolis, Minn.

Arbeidet

og

Pengene,

deres Brug og deres Misbrug.

Et foredrag

af

Pastor Peder Dreyer.

Pris: 15 Cents.

Ungdommens Ven,

283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

En god Ven er værd en Fødselsdags-Present. En fin Haarkjæde, lavet af bit eget Haar, vil blive en Gave, som modtages med største Velbehag. Send et 2-Cent Frimærke for Prøver og Priser af 7 Slags Haarkjæder, 4 Brystnaaler, 1 Ring og en Blomst. Send efter Prøver straks, saa De kan indsende Deres Ordre itide.

1415 7th Str. E., Minneapolis, Minn.

Skandinavisk illustreret

Rogebog,

udarbejdet for skandinaviske Husholdninger i Amerika.

Godt indbundet koster den portofrit tilsendt. **\$1.00**

Ungdommens Ven,
283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

Dodge

Photographer. Ground Floor Studio.
1819 Riverside Ave.
Minneapolis, Minn.

Margery,

Fortælling fra

Fortølgelsen mod Collharderne,

af

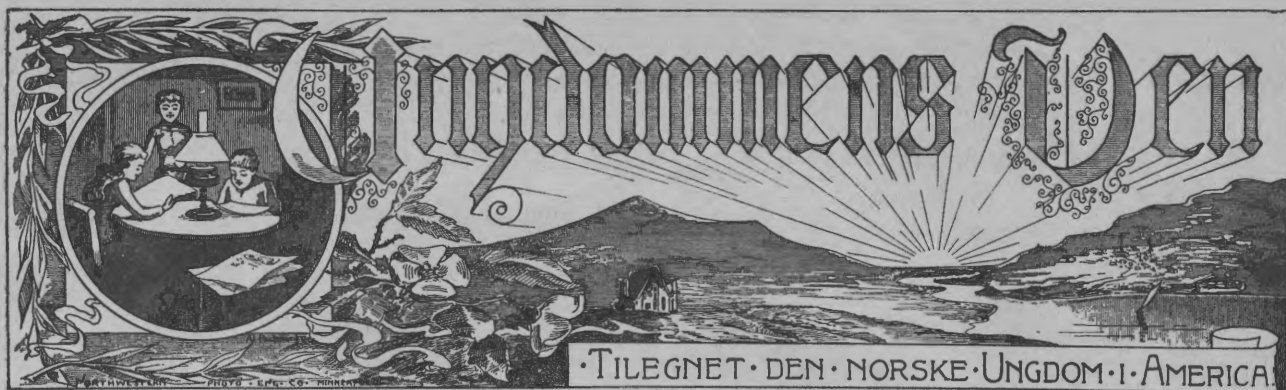
Emely Sarah Holt.

Denne Bog opruller for os et Billede fra en Tid, da hver den, som elskede og bekendte Sandheden, blev grebet, slæbt i Fængsel, lagt paa Pinebænken, bundet til Pælen og brændt.

Det er et stort Billede, men det har fine Lyse Sider. Og det gjør os godt i vor slappe Tid at læse om det Mod og den Freidighed, som lagdes for Dagen af Mænd, Kvinder og endog Børn.

„Margery“ koster godt indbunden **35 Cents.**

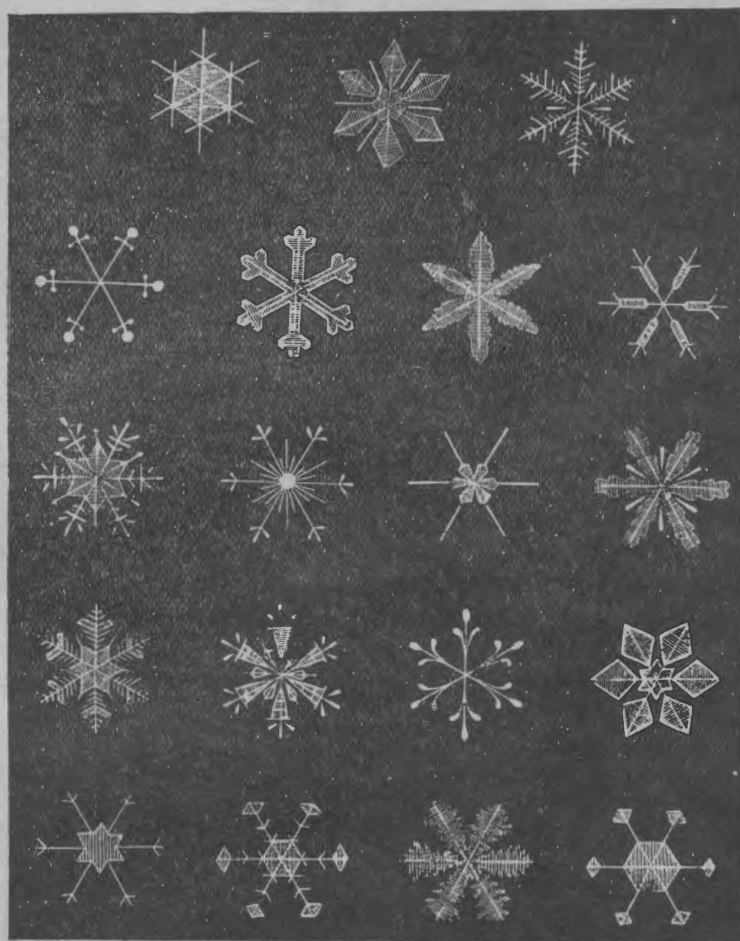
Ungdommens Ven,
283 Cedar Avenue, Minneapolis.

No. 4.

Minneapolis, Minn., 15de Februar 1902.

13. Aarg.

Snekrystaller.

Straks før det egentlige Snefald kan man se smaa, lette Snefnug bale mod Jorden. Nøstere betragtet viser de sig at være overmaade vakre Snekrystaller eller Snefjerner. Der er over Hundrede forskjellige Slags. De har alle en fælles Grundform, nemlig den regulære Sektant. Der er mere vakkert i Verden end vi tror.

Thomas Hardings Telegrammer.

Et Billede fra den amerikanske Bladverden.

Redaktøren lagde ærgerlig Telefonen fra sig. Han havde just modtaget Meddelelse om, at det var udbrudt en stor Streike blandt Arbejderne ved de store Spinderrier i Cresson, og denne Begivenhed kom ham meget ubehageligt netop paa denne Tid, da Valgbevægelsen og mange andre Ting i højeste Grad lagde Beslag paa alle Medarbejdernes Kræfter.

„Nad Hr. Garding komme,“ sagde han til Redaktions-tjeneren, idet han med den ene Haand glattede hen over Panden, saadan som han altid gjorde, naar han var overanstrengt og nervøs.

En endnu meget ungdommelig, men for Resten net udseende Herre kom i dette Øieblik tilshue i Døren, hvor han forventningsfuld blev staaende. Han havde lyse, ærlige Øine og gjorde et fordelagtigt Indtryk.

„Behag at træde nærmere, Hr. Garding! Jeg har et ekstraordinært Hverv til Dem. I Cresson er der udbrudt Streike blandt de derbærende Bøvere og Spindere, og De maa tage med første Tog dertil i Morgen. De ved, Hr. Garding, at i saadanne Tilfælde maa ingen anden Avis komme „Magneten“ i Forkjøbet, og jeg behøver vel heller ikke at sige Dem, at „Magneten“ ønsker at vide den rigtige Marsag til Streikens Udbrud. Dem sender jeg derfor afsted.“

„Mange Tak, Hr. Redaktør! Jeg skal gjøre mig al mulig Umage for at faa et godt Udbytte.“

„Oberst Kennenbeins Kandidatur i tiende Distrikt vil jeg give en anden Medarbejder til Behandling. — Endnu et, Hr. Garding!“

„Til Tjeneste, Hr. Redaktør.“

„Derfor det er muligt, kommer De tilbage i Morgen Nat, kan De ikke komme, saa bliv borte — og selv om De skal blive en hel Maaned borte, saa vil jeg have fuld Klarhed i Sagen!“

Fuld af Begeistring gik Garding til sin nye Opgave, som han var henrykt for; thi han sagde til sig selv, at af denne Sag afgang hans videre Advancement.

Den følgende Morgen, da „Magneten“s Specialkorrespondent kom til Cresson, fandt han alle Bøverstolene og alle Spinderrierne staaende stille; Fabriksgaardene var helt uddøde; kun Betjentene, som bebogtede Fabrikkerne, gik der. Men hos dem kunde man ikke faa noget at vide. I Kontoret var Fabrikkerne, deres Fuldmægtige og Repræsentanter traadt sammen for at raadslaa; paa Gaden gik Grupper af utilfredse og ophidsede Arbejdere.

Hele Dagen vandrede Garding fra Sted til Sted, fra en Fabrik til en anden, og det lykkedes ham ved sin aabne og pene Optraeden og sit venlige Væsen at vinde paa den ene Side Fabrikdirektørernes og paa den anden Side Arbejderførernes Tillid; han havde da ogsaa snart udgrundet de virkelige Grunde til Streiken, samt sat sig

ind i de derbærende Arbejdsforhold og Gangen i Forligsforhandlingerne.

Til sin store Glæde var det ham muligt at komme tilbage med Aftentoget, og da han Klokken 8 steg ind i Rupeen, havde han allerede i Hovedet udarbejdet Streikeberetningen.

Ved Jernbanebognens matte Belhøring skred han ivrig Beretningen ned. Han var sikker paa sin Triumf; thi han havde bemærket, at de andre Aviser var henviste til deres Lokalkorrespondenters utilstrækkelige Betjening med Hensyn til Streiken.

Gjennem Mørket bruste Toget med fuld Kraft, pustende og snøstende, og lod lange Straaler af gnistrende Stjerner bag sig, lig en Komet. Men uden at lægge Merke dertil, arbejdede Garding paa sin Beretning, og hele hans aandelige Kraft havde han koncentreret paa at skrive en livlig Skildring af Streiken.

Kun nogle faa Kilometer havde man nu tilbage til Kenyon, hvis Lys allerede saaes i det fjerne. Da Løb der pludselig fra Lokomotivet et skingrende Hvin fra Dampfløiten.

Derpaa fulgte et heftigt Stød, en Knagen af Kræstumper, en Klirren af Jern og Staal. Og man kunde tydelig gennem denne Selveds-Larm skjelne Menneskestemmer, som i Dødsangst skreg om Hjælp.

Taaruede op over hverandre laa Bognene af Hurtigtoget i Ruiner paa Sporet, og i dem var der talrige Passagerer indekluttet, dels døde, dels endnu levende, kvæstede og ihjeltrykkede, lettere eller sværere saarede. Et forfærdeligt Skuespil i denne smukke Sommernat!

Det var den gamle Historie. Noget havde begaaet en Feil, og den skjæbnevangre Følge af denne Feil var et svært Tab af Menneskeliv og Materiale. Ved et feilt Sporffiste var Eksprestoget kjørt ind paa et forkjert Spor og havde derved paaført et Godstog.

Et stort Stykke Træ var faldt ned i Hovedet paa Tom Garding og havde bedøvet ham. Men kun for et Øieblik. Da han igjen kom til sig selv, slog det ned i ham, at det var en Jernbaneulykke og han ingen Tid havde at spille eller til at tænke paa Smerterne. Først tænkte han paa sin Moder og derpaa — paa sit Blod.

Og det bragte ham ogsaa til Bevidsthed, at her var et Arbejde for ham.

Først nu mærkede han, at han var tung i Benene, at han slet ikke kunde bevæge sig; og først nu mærkede han, hvorledes Smerterne trak i Kroppen, uforklarlige Smerter, som hvert Øieblik blev heftigere.

Efter store Anstrengelser formaaede han endelig at røre sig lidt, og han kunde have skreget højt af Smerte. Men rundt omkring ham fyldtes Luften af Sammersting, saa han undertrykte mandhaftig sin Smerte. Krampagtig knugede han Notitsbogen og Bljanten, som han endnu bestandig holdt i Haanden.

Folk kom fra alle Sider med Lygter. Han raabte til dem, og de hørte ham, og da de havde befriet hans

Ben fra det svære Løkker, som tyngede over dem, vendte de, at han skulde klatre ud af den omstyrkede Bogn.

„Jeg ved ikke, hvad der er i Veien med mig,“ sagde han i en smertelig Tone. „Jeg maa være saaret et eller andet Sted; thi jeg kan ikke bevæge mig. Vil De ikke være saa god at hjælpe mig?“

Folkene trak ham ud og lagde ham forsigtig tilside ved Sporet paa den fugtige Jord. De holdt en Flaske for Munden af ham; han drak en Slurk, og det oplibede ham.

„Hvor er vi?“ spurgte han. „Er der en Telegrafstation i Nærheden?“

Den ene af Mændene, som syntes godt om ham, og som mente at kunne gjøre ham en Tjeneste, svarede:

„Vi er i Nærheden af Kenjon.“

„Jeg maa straks have affendt et Telegram; det er af største Bigtighed.“

„Men De maa gjøre det kort; thi her bliver hele Natten nok at bestille! Heida, Gut! Du kan ogsaa gjøre dig nyttig! Her er en Herre, som er saaret, og som gjerne vilde have sendt et Telegram affted. Jeg maa videre affted; her er endnu mere for mig at gjøre, der er Brug for alle Mand.“

Gutten, der var bleven forfærdet over det Syn, der mødte ham alle Vegne, kom derhen og stillede sig ved Siden af Tom, der med største Anstrengelse havde tilendebragt sin Beretning; og nu rev han Bladene ud af sin Notitsbog. Han gav Gutten det med følgende Ord:

„Sig til Assistenten, at han skal sende det affted saa hurtigt som muligt, ganske bestemt før Klokken halv to!“

Derpaa raabte han: „Vent et Øieblik!“ og i største Hast skrev han nedenunder:

„Aften-Eksprestoget fra Cresson stødte i Aften Klokken 9 sammen med et Godstog ikke langt fra Winston. Mange Mennekkeliv tabte. Skaden meget betydelig.“

En Væge, der kom forbi Garding, stansede for at undersøge ham.

„Føler De mange Smertes?“ spurgte han ham.

„Lilhneladende synes jeg ikke at være saaret,“ svarede Garding, „men alligevel har jeg heftige Smertes, og jeg kan ikke bevæge mig.“

Vægen, en rolig og stille Herre, knælede ved Siden af den unge Mand, og med hurtig og sikker Haand undersøgte han ham. Denne livlige, unge Mand, der fra Tid til anden sukkede dybt af Smerte, interesserede og rørte ham.

Tom Garding havde hurtigt spurgt Doktoren om Enkeltighederne ved Ulykken og noterede dem op for at bruge dem til Telegrammet. I en rolig Tone spurgte han:

„Og hvorledes staar det til med mig, Sr. Doktor?“

„Kan De taale at høre Sandheden?“ spurgte Doktoren.

„Vil De dermed sige, at jeg dør? Na ja, jeg kan godt høre Sandheden. Hvor længe har jeg endnu tilbage?“

„Ikke ret længe, jeg frygter for, at der ikke en Gang er en Time tilbage.“

„Sr. Doktor! Mit Navn er Garding, Thomas Garding, og jeg er Korrespondent for „Magneteten“. Jeg var paa Tilbageveien til Kenjon med en Beretning om Arbeiderurolighederne i Cresson, og denne Beretning skal Redaktionen have inden Klokken halv to i Nat. Her har jeg ogsaa nedskrevet en Fremstilling af Sammenstødet her. De har været saa venlig at fortælle mig alt; kun Navnet paa de døde og saarede mangler jeg endnu; kan jeg ikke saa dem? — Sr. Doktor! De vil maasse gjøre mig den Tjeneste at sørge for, at mit Blad faar Navnene? Lør jeg uleilige Dem saa meget? Thi mit Blad kan jeg under ingen Omstændigheder lade i Stikken.“

Doktor May vidste godt, at han i den næste Tid vilde saa meget alborligt og anstrengende Arbeide, men han kunde ikke modstaa den unge, blege Mand's bedende Blik. Denne under saa eiendommelige Omstændigheder fremsatte Anmodning af en Mand, der laa haardt saaret og ventede paa Døden, rørte ham dybt.

„Jeg skal nok sørge for, at det bliver sendt affted,“ svarede Doktoren.

„Mange Tak, Sr. Doktor!“ svarede Garding glad, og hans Stemme klang seiersfiker. „Lør jeg spørge Dem om Deres Navn?“

„Jeg heder May.“

Tom søiede følgende Par Ord til i Telegrammet:

„Kan endnu ikke saa Navnene paa de døde og saarede. Doktor May vil sende dem. Dette er mit sidste Telegram. — Gils min Moder! Lev vell!

Garding.“

Saa gav han Gutten det med følgende Ord:

„Du kan sige Telegrafisten, at Doktor May vil betale Omkostningerne ved Telegrammerne. Og forøvrigt vil ogsaa „Magnetens“ Redaktion betale enhver Sum for begge Telegrammer.“

„Sr. Doktor! De vil finde Penge nok i min Brevtaske til at bestride Omkostningerne med. Tag dem, jeg beder Dem derom, og betal deraf, hvad der er at betale! Om mig skal De ikke bekymre Dem mere; der er andre, der trænger mere til Deres Hjælp. Jeg kan dog nu ikke gjøre mere for mit Blad, for hvilket jeg har arbeidet med hele min Kraft.“

Gardings Stemme var allerede bleven utheldig og kun med største Anstrengelse og under heftige Smertes formaaede han at aande. Men hans Mandedræt blev bestandig svagere, og snart havde han udstridt.

*

Det var Klokken to om Natten, i „Magnetens“ Redaktionskontor. Maskinerne raslede og buldrede ovenpaa i Trykkeriet, hvor de første Morgenaviser allerede var komne i Maskinen.

Telegrafisten sad ved sit Apparat. Natredaktøren havde just læst de sidste Efterretninger, som Telegrafisten kom med, og havde igjen givet dem fra sig. Han sad utaalmodig og saa ud af Vinduet og spurgte, om man dog endnu ikke havde hørt fra Cresson, et Spørgsmaal; som

han i Løbet af den sidste Time allerede havde gjort adskillige Gange.

Med bekymret Mine traadte Chefredaktøren ind og spurgte:

„Endnu ingen Efterretning fra Cresson? Jeg gad dog vide, hvad der er i Veien med Harding. Naar han ikke kunde komme tilbage idag, havde han temmelig sikkert sendt os Telegram, og dersom han var kommen hertil, havde han for længe siden kunnet være her.“

I dette Øieblik meldte en Reporter, at han paa Veien igjennem Byen havde hørt, at Brainard- og Cresson-Aftentogene var stødt sammen og at der var skeet en frygtelig Ulykke.

„Skjnd Dem at faa nærmere Oplysning derom!“ sagde Chefredaktøren til Reporteren.

„Bliv saa længe, De kan, ved Apparatet,“ bad Redaktøren Telegrafisten. „Harding lader nok høre fra sig.“

Og Telegrafisten hamrede allerede løs. Strafs begyndte Telegrafisten at nedskrive Telegrammet. Chefredaktøren saa nysgjerrig over Skulderen paa ham. — „Fra Winston? Hvorledes gaar det til? Det ser da ud til at være Hardings Beretning over Streifen i Cresson.“

Blad for Blad skrev Telegrafisten ned af Beretningen. Skildringen var livlig og fuldstændig.

Hastig læste begge Redaktørerne Beretningen og sendte den hurtig over i Sættersalen. Endelig var de færdige, og Underskriften fulgte.

„Han er en brillant Fyr!“ raabte Chefredaktøren glad.

„Harding er sandsynligvis bleven forsinket paa Grund af Jernbaneulykken og har derfor sendt Beretningen fra Winston,“ mente Natredaktøren.

Sagen lød der Klik-Klak fra Apparatet:

„Winston, 14de Juli. Aftenespæstoget fra Cresson stødt i Aften Klokken 9 sammen ved Winston. Mange Mennekeliv tabte. Skaden meget bethdelig.“

Derpaa fulgte en kort, men livlig Skildring af Ulykken. Begge Redaktørerne, som stod ved Telegrafisten, læste det med største Spænding.

„Endnu et Slag er vundet!“ raabte Natredaktøren, men holdt pludselig inde, thi Beretningens Slutning blev meldt.

Telegrafisten var bleven ganske bleg, og hans Haand fitrede heftig, da han nedskrev Slutningen. Chefredaktøren var den første, der læste det frygtelige Telegram.

„Kan endnu ikke faa Navnene paa de døde og saarede. Doktor May vil sende dem. Dette er mit sidste Telegram. — Gids min Moder! Lev vel!“

Harding.“

Papiret faldt ud af Haanden paa ham, og han vendte sig om . . .

*

I det næste Numer, som udkom et Par Timer senere, havde „Magneten“ to Specialtelegrammer af største Betydning. Smød Sædvane var begge Telegrammerne un-

dertegnede, og hvad mere var: begge med Navnet Thomas Harding.

I Telegrammet om de dræbte ved Jernbaneulykken stod øverst paa Listen: „Thomas Harding, Korrespondent.“

Det var rigtignok kun en liden, men dog berømmelig Afskedshilsen, og senere erfarede ogsaa Bladets Læsere de nærmere Omstændigheder om den vakre Pennehelts ærefulde Fald i sit Kald.

Nutidens Midgardsorm.

Af A. G. Gjevre.

I den gamle norske Mytologi eller Gudelære fortælles der om mange Væsener, som var Gjenstand for vore Forsædres Tro. De troede nemlig paa mange Guder, eller som de kaldtes, Æser, saasom Odin, Tor, Valder, Njord, Frøia, Tyr osv.

Men ikke paa Guder alene troede vore Forsædre, men ogsaa paa onde Væsener, som kaldtes Fotner (Trolde, Nisser). Disse Fotner var meget fiendtlige, og Guderne maatte gjøre sig ikke liden Umag for at beskjemme Menneskene mod dem. En af dem hed Midgards-Ormen; han var Broder til Ulven Fenre og Hel og de var alle tre Lokes Børn. Denne Midgards-Orm laa rundt alle Lande og bed sig i Galen. Han var i Besiddelse af en meget giftig Edder, med hvilken han kunde udøve umaadelig Skade.

Nu er Troen paa de gamle Guder forstummet, og man ved ikke mere om dem, end at de var engang Gjenstand for vore Forsædres Tro. Ligeledes er det ogsaa gaaet med Fotnerne.

Dog, jeg er af den Mening, at omend ingen af de andre Væsener endnu er til eller troes at eksistere, saa er dog Midgards-Ormen endnu til, om end ikke i den Forstand, som Dale-Gudbrand i sin Tid troede paa ham, saa dog i en langt farligere Skikkelse end paa hin Tid.

Vi har i vore Dage en Midgards-Orm, som snor sig snart sagt rundt hele Jorden. Falskald ved jeg, at den har lagt sig saa fuldstændigt rundt bort Land Amerika, at den godt kan bide sig i Galen. Der ligger den og blæfer sin giftige Edder ind over Land og By. Ormen er Saloontrafikken, og dens Edder er de berusende Drikke.

Det gjør ondt, Venner, at tænke paa, at saa mange af yngre og ældre aarligeaars skal rives med i denne giftige Strøm. Men hvad skal gøres? Saa mangen en Moder har med knust Hjerte og Graad paa Kind spurgt: Hvad skal gøres for at redde Sønnen min, Gutten min fra dette Dødens Svælg? Saa mangen en grædende Gustru har spurgt, og spørger idag: Hvad skal gøres for at redde min Mand fra disse Lastens Faldgruber, Saloonerne? Hvad skal gøres, forat han ikke skal ligge som en Lastens Træl, og tilintetgøres for sig selv og sine og blive til Skade og Forargelse for sin Omgivelse? Saa mangen en Sjælesørger, og andre, der arbejder for

Folkets Vel, har spurgt: Hvad skal gøres for at redde vort Folk og vort Land fra evig Ruin? Ja, hvad skal gøres, hvad skal gøres? — Mænd som kunde have skabt sig et Navn i Verden, opfyldt en ærlig Plads i Livet, blir ofte til Foragt og Dyrde for sine Medmennesker paa Grund af Driften, Mænd, som kunde have tænkt ædle Tanker og udøvet Stormandsdaad, har et trist Blik og et mørkt Hjerte; Mænd, som kunde have siddet i Magistraters Stole og været til Gavn og Ære for sit Land og Folk, ligger i Rendestenen, alt fordi Saloonvæsenet og Drifketræfikken eksisterer i vort Land. Hvad bør gøres? Skal vort Folk forkomme eller skal vi erklære Krig mod Uhyret? Krig er allerede erklæret, men hvormange frivillige er det, som vil være med at kæmpe? Hvormange er det, som vil sige uden at lyve det: Jeg elsker mig selv og andre i den Grad, at jeg vil gøre min Pligt for at sørge for vort gjensidige Vel. Hvor mange er det, som vil sige: Jeg elsker mig selv i den Grad, at jeg ikke vil styrte mig selv i Fordærvelse eller lade mig forlede did af andre? Hvor mange er det, som vil sige: Jeg elsker vort Folk og vort Land i den Grad, at jeg vil gøre, hvad som staar i min Magt, forat det kan gaa frem i det, som er godt og ædelt, og tillige blive sparet for Skjændsel, Spot og Skam? Hvor mange er det, som i Oprigtighed siger dette? Hvor mange er det, som vil være med? Kom og vær med, vi skal kæmpe mod Uhyret! Arbejdet er tungt, men Maalet er ædelt, og vi skal engang seire. Kom og vær med!

Gamle Sundhedsregler.

At man for ca. 200 Aar siden ikke var helt uden Regler for Sundhedens Bevarelse fremgaar tydelig af følgende gode Raad, som vi citerer efter „Sundhed og langt Liv“ skrevet 1725 af Dr. Cheyne.

1. Hvad end Menneskets oprindelige Bestilling har været i hans fuldkomne Tilstand, saa er det nu sikkert, at en vis Mængde Legemsbevægelse er en ufravigelig Betingelse for Sundhed og et langt Liv.

2. Dyrste Fødemidler og sterke Drikke synes ikke at have været bestemt for Mennesket, hvis man skal tage Hensyn til Legemsbygning og Livsvilkaar, tvertimod synes de snarere at have bidraget til at forforte Menneskets Liv.

3. Gaaen er en naturlig og virksom Legemsbevægelse, men kræver ikke saa liden Taalmodighed. Riddetur er mindre anstrengende og ganske udmerkede. At kjøre i Bogn er kun for svage Folk og unge Børn. At tage Legemsbevægelse indendørs er kun tilladeligt, naar Veiret er daarligt, eller man paa Grund af Legemsfvagthed ikke kan komme ud af Huset; thi Luften forhøier i høi Grad Legemsbeværelsens beliggjørende Rindflydelse; den eggen Sundheden underfuldt, forsøger Legemskraften og styrker alle Organer.

4. De Organer i Legemet, som bruges mest, bliver

altid de sterkeste. Vi kan derfor styrke ethvert svagt Organ ved Øvelse.

5. Lungerne styrkes ved at tale høit og ved at gaa op ad Bakker og Bjergkraaninger (Terrænkur). Riddetur styrker Fordøjelsen og Nerverne, ligesom de ofte borttager Hovedpine. Kropslige Lege, som drives saa energisk, at de giver rigelig Svæd, er udmerkede mod Reumatisme. Naar Svæden er indtraadt, har man godt af at gaa tilfjængs og fortsætte Svædefuren. Man styrker de svage Arme ved at spille Lawn Tennis, svage Underlemmer ved at spille Fodbold og en daarlig Ryg ved at pumpe. Alle, der lider af Podagra, gavner sig selv ved at gaa over ujevne Veie. Den, der fører et stilleliv, bør tage Tid til Legemsbevægelse hver Dag 2 til 3 Timer, en halv Time før Middag og en halv Time før man gaar iseng.

6. Man bør altid tage Legemsbevægelse med en tom Mave og aldrig vedblive dermed, til der indtræder fuldtændig Træthed; desuden maa man passe paa ikke at blive forkjølet bagefter, hvis man er kommen til at svæde dygtig under selve Øvelsen; thi da kan Velsignelsen forandres til Forbandelse.

7. Kolde Bade fremmer i høi Grad Sundheden. Man bør aldrig tage dem, naar man er vred og heftig, eller naar man har stærk Hovedpine, ikke heller kan Patienter med svage Lunger taale dem. Det kolde Bad fremmer Svædaffondringen, gavner Blodumløbet og hænder mod Forkjølelse. Er man nervøs, bør man bade Hovedet i koldt Vand, før man springer ud.

8. Strigling eller Børstning er meget gavnlig paa Hud, hvad man ser af den Nytte, den udretter hos Sæste. En passende ikke for haard Børste kan derfor med Fordel anvendes paa det menneskelige Legeme, men burde ogsaa anvendes paa saadanne Dyr, som vi senere venter at benytte til Føde.

Enkelte Ting synes vel noget mærkeligt for os, men i det store og hele har nævnte Forfatter havt en udmerket Opfattelse af, hvad der er sundt og godt.

En Mand blev spurgt: „Hvorledes synes du om dette Veir?“

„Ikke videre; jeg frygter for, at det vil regne.“

„Hvorledes gaar din Forretning?“

„Na jo, saa nogenlunde; men jeg frygter, den vil ikke gaa ret længe.“

„Staar det vel til med dine Folk?“

„Ja; men Meslingerne gaar i vort Nabolag.“

„Nu vel, du burde være taknemmelig, at du lever.“

„Jeg burde vel det; men vi maa alle dø engang.“

Der er en Del Folk, som altid ser paa Livet paa denne Maade. Er du en saadan? —

Mellem de store Ting, som vi ikke kan gøre, og de smaa Ting, som vi ikke vil gøre, ligger Faren, at vi ikke gøre nogeting. — Monod.

De to Brødre.

(Fortsættelse).

En Eftermiddag kom Willy som sædvanlig fra Prestegaarden, og da han ikke fandt Evelyne noget Sted, gik han ind i Spisestuen for at se, om han var der. Lunchen var endnu ikke forbi; men kun Lady Cairne og Laura var der.

„Bed I, hvor Evelyne er?“ spurgte han, „jeg kan ikke finde ham nogetsteds.“

„Hvad vil du ham?“ spurgte Lady Cairne just ikke med sin sødeste Stemme.

„Han sagde bare, at han vilde tage mig med paa en Spadsfætur til Alliston Lea. Jeg er vis paa, han er etsteds her i Nærheden.“

„Nei, det er han aldeles ikke,“ sagde Lady Cairne; „han gik til Overstone i samme Øieblik, han var færdig med at spise Lunch, saa du vil ikke saa meget at se af ham idag.“ Hun tilføjede ikke, at han pludselig var bleven kaldt derhen i Anledning af Valgforretningen; men hun benyttede Leiligheden til at udtale, hvad hun længe havde været bestemt paa at sige til ham.

„Jeg er virkelig forbausset, Willy, over den Maade, hvorpaa du plager Evelyne. Du synes at tro, at han ikke har noget andet i Verden at gjøre end at være til din Opbarning! du følger efter ham overalt. Han synes naturligvis ikke om det. Det forbauser mig, at du ikke selv kan se det!“

Stakkels Willy! Det var første Gang en saadan Tanke var faldt ham ind. Det var nærved at tilintetgjøre ham.

„Men — men jeg troede, han likte at have mig med sig, Tante Cairne; han siger altid det.“

„Ja,“ faldt Laura ind, „men du tror da vel ikke, han mener det; han, som aldrig før har været vant til Børn. Det maa plage ham forfærdelig, som Mama siger, altid at have dig i Hælene paa sig!“

Lady Cairne saa, at hendes Ord havde gjort Virkning; saaledes forlod hun Bærelset af Frygt for, at hun skulde gaa videre, end hun havde tænkt, og bemærkede blot:

„Følg mit Raad, Willy. Gaa ikke hen og sig et Ord herom til Evelyne, men hold dig bare for Fremtiden lidt mere for dig selv og se, hvormeget bedre han vil synes om det.“

Willy sagde intet. Han listede sig ud gennem den aabne Havestuedør og gik hen til sin Yndlingsplads under det gamle Lindetræ, lidt affides i Haven. Rundt omkring Træet var der et blødt friskt Græstæppe, og herhen plejede han ofte at komme med en Bog og more sig der timevis med at læse. Men nu satte han sig ned og skjulte Ansigtet i Hænderne, for han følte sig baade

forvirret og ulykkelig. Var det virkelig saa? Havde han i al denne Tid været en Plage for Evelyne? Han havde ikke, som Laura sagde, været vant til Børn; og kanske han ofte havde været iveien for ham uden at have nogen Anelse om det. Netop da følte han noget berøre sin Haand, og da han hævede Øinene, saa han „Athos“, en stor sort Støver, hans bestandige Ledfager og trofaste Ven. Da Gunden lagde sig ned ved Siden af ham, slyngede han sine Arme om den. „Stakkels gamle Athos,“ hvissede han, „jeg er glad, jeg har dig. Du bliver ikke træet af mig, gjør du vel?“ Og han kunde ikke holde Lærerne tilbage, uagtet han anstrengte sig for det. Athos sad imidlertid rolig og saa paa ham med sine kloge, alvorlige Øine, som om den fuldkomment vel forstod, hvad der var bleven sagt til den.

„Bed du, hvor Master Willy er?“ spurgte Sir Evelyne en af Tjenerne, da han kom hjem om Eftermiddagen.

„Jeg tror, han er i Haven, Sir Evelyne; jeg saa ham der for en Stund siden.“

Evelyne gjettede, hvor han skulde finde ham, og der, under Lindetræet, fandt han ogsaa tilfældigt.

Det var et smukt Billede. Willy saa i fast Søvn med den ene Arm rundt Athos. De lyse Lokker dannede en vakker Modsatning til den sorte uldne Pels, paa hvilken de saa tillidsfuldt hvilede. Der var endnu en Laare paa hans Kind, og i hans hele Stilling og Udseende var der noget, der vidnede om, at han havde en eller anden Sorg eller Bekymring. Gunden logrede med sin store Hale, da dens Herre nærmede sig, men rørte sig ikke. Denne ubetydelige Bevægelse vækkede imidlertid Willy. Han for op, og der stod Evelyne høiet over ham.

„Du har ialfald haft en god blød Govedpude,“ sagde han smilende og klappede Athos paa Govedet. „Jeg er saa bedrøvet over, at vi ikke kunde saa den Spadsfætur sammen, som jeg havde lovet dig iestermiddag — men hvad er der iveien, Gutten min?“ tilføjede han, da han bemærkede dens nedslagne Udseende. Og han satte sig ned paa Bænken under Træet og trak ham ind til sig.

„Na, det er intet!“ sagde Willy famlende; for han huffede Lady Cairnes Ord, men følte instinktmæssig, hvor vanskeligt det vilde være for ham at skjule Årsagen til sin Sorg for Evelyne.

„Intet? Med den Laare endnu der? Jeg er vis paa, du har været bedrøvet over en eller anden Ting. Vil du ikke sige mig det, Willy?“ sagde han med blid, kjærlig Stemme. „Gusser du ikke, at du engang lovede mig altid at komme til mig, hvis du var bedrøvet over noget?“

Willys Goved sank ned paa Brorens Skulder. Det var vanskeligt at modstaa saadanne Ord. „Ja, men — men jeg kan ikke denne Gang, Evelyne. Det er intet — intet, jeg kunde sige dig; spørg mig ikke om det.“

„Men jeg har jo allerede spurgt dig om det. Er det noget, du har gjort, som du tror, jeg vilde misbillige? Om det er Tilfældet, saa vær ikke bange for at sige mig det.“

Det forholdt sig jo netop saaledes; men i en ganske anden Forstand, end han mente.

„Ja, men jeg vidste det ikke; jeg har aldrig tænkt paa det før idag, da Tante Cairne sagde mig det“; her kvaltes atter hans Stemme af Graad, og under krampagtig Gulken fortalte han Evelyn den hele Historie. „Jeg skal forsøge at huske det nu,“ tilføjede han gennem Taarer. „Jeg troede ikke, jeg kunde være iveien for dig her, og alligevel fandt du mig.“

Sir Evelyn taug et Øieblik af Forbauselse og Bredde. Dette var altsaa den Maade, hvorpaa Lady Cairne nu forsøgte at fille dem ad. Han var meget opbragt, og dog var der en usigelig Ømhed i Stemmen, da han atter talte.

„Na Willy, Willy, hvilket Barn du er! Hvad fortjener du for dette?“ vedblev han, idet han strøg hans Haar tilbage. „Har du nogen Ide om, hvor du har faaret mig?“

Willy hævede Hovedet; det ene Blik ind i Brorens Øine var nok.

„Na Evelyn!“ udbrød han, „jeg troede det næsten ikke hele Tiden; men Tante Cairne sagde det jo. Jeg er saa lykkelig nu,“ tilføjede han, idet han slog Armene om Brorens Hals. Men efter et Øieblik saa han op. „Evelyn,“ hviskede han alvorlig, „hvis jeg nogensinde er iveien for dig, saa vil du sige mig det; vil du ikke? Jeg kunde ikke taale at være en Plage for dig; men jeg har bare dig nu, ved du.“

„Hys, mit kjære Barn!“ sagde hans Bror hurtig. „Den eneste Maade, hvorpaa du virkelig kunde være til Plage for mig, var ved at indbilde dig, at en saadan Ting var mulig. Nei, nei! Du og jeg tilhører hinanden nu, og du maa aldrig lade nogen eller noget komme mellem os. Vil du altid huske det, Willy?“

Han sagde intet; men hans tause barnlige Kjærtegn var Svar nok. Om Aftenen gav Sir Evelyn Lady Cairne at forstaa, at han vidste fuld Vefked om hendes Raad til Willy, og tilkjendegav hende i ganske utvetydige Udtryk, at han hverken kunde eller vilde tillade nogen Indblanding i Forholdet mellem sig og Willy.

„Jeg gjorde det af Hensyn til dig, Evelyn,“ var Svaret. „Jeg tænkte mig ikke, at Willy vilde være saa taabelig at gjentage det.“

„Jeg paastod at ville vide, hvad der var iveien med ham, Tante Cairne. Willy har ingen Gemmeligheder for mig, og aldrig vil jeg finde mig i, at der befales ham at holde noget tilbage for mig.“ Der var et Blik i hans Øine, idet han talte, for hvilket hendes Maade maatte flaa sit til Jorden. Hun taug, men sølte sig neppe venligere stemt mod Barnet efter dette andet mislykkede Forsøg paa at saa Diskharmoni mellem ham og Evelyn.

Femte Kapitel.

Omtrent en Fjerdingvei fra Alliston laa „Prioriet“, en smuk gammeldags Bygning med lange, lave, solrige

Bærelser, jirlige Terrasser og Gaver og omgivet af Træer og Buskadsjer. Det tilhørte Oberst Eversley, som med sin Familie længe havde boet der og altid havde været fortrolige Venner, ligesom de var nærmeste Naboer til Allistons. Folk havde ofte talt om Sandsynligheden af en Forbindelse mellem de to Familier, for Evelyn og Grace, den næstældste Datter, havde fra Barndommen af staaet paa en fortrolig Fod med hinanden; men som det ofte gaar, var de botjet op altfor meget som Bror og Søster til, at de nogensinde kunde blive noget mere for hinanden. Evelyn, der ingen Søstre havde selv, havde været vant til at betro hende alle sine barnlige Forhaabninger og Planer, og hun havde ofte leende spurgt ham, naar den allervigtigste Gemmelighed skulde betroes hende; for ligesom alle andre tænkte hun sig ogsaa, at Evelyn om ikke længe vilde bringe en Husfru ind i sit smukke Hjem. Sidindtil havde imidlertid hans Hjerte været ganske uberørt. Hvor liden Marjag der end var til det, var dog Grace Eversley den Rival, Lady Cairne frygtede mest; for endnu tlyngede hun sig ligejaa fast som nogensinde til det Gaab, at hendes Datter en Dag skulde blive Sir Evelyn Allistons Husfru; — hun behøvede imidlertid ikke at have frygtet Grace. Den ældste Datter, Mrs. Wilson, var Enke, og efter sin Mand's Død var hun vendt tilbage til sit Hjem. Mabel, den yngste Datter, var et viltert og overgivent Pigebarn, fuld af Liv og Skjelmeri, Hun og Evelyn var intime Venner og paa samme Tid iborne Fiender. Hun behandlede ham med en yngre Søsters hele privilegerede Ligefremhed og var altid glad ved at kunne drille ham paa hvilken som helst Maade, og han paa sin Side sparede heller ikke hende. Den eneste Søn var med sit Regiment i Indien. De to Familier mødtes jevnlig. Grace og Mabel havde fattet stor Kjærlighed til Willy og gjorde — som Sir Evelyn ofte bemærkede — alt, hvad de kunde, for at skjæmme ham ud, saa det vilde koste ham endeløs Møje at gjøre det godt igjen, hvilket Mabel pleiede at besvare med at citere det gamle Ordsprog „kjære Kjædel“ osv. og raade ham til at foregaa dem med et godt Eksempel, før han paatog sig at belære dem. Da Willy en Morgen havde oplæst sin latinske Leksikon for Evelyn, hvilken han altid gjorde, før han gik til Presten Randolph, udbrød han pludselig, mens han stod ved Vinduet og saa ud: „Na Evelyn, kom, og se! Forster leder en saadan deilig hvid liden Bonny hen for Døren; den har Sadel paa og en saadan lang Gale. Kom herhen!“

Sir Evelyn smilede, idet han opfyldte hans Forlangende. „Jeg har seet den før, Willy; jeg har kjøbt den til en Ven af mig. Hvem tror du, det kan være?“

Men før Willy kunde svare, tog hans Bror ham og løftede ham op foran det store Speil mellem Vinduerne.

„Der er han!“ sagde han leende. „Hvad tror du, han vil synes om den?“

Willy var ganske overvældet. „Na Evelyn!“ udbrød han, „du mener da ikke det? Er den virkelig til mig?“

„Na, jeg ved ikke, hvorledes jeg skal kunne takke dig for det. Hvor snilt af dig!“

Evelyn var næsten ligesaa glad som han.

„Lovede jeg dig ikke en Ridetur om ikke længe? Ja, det er din egen. Kom med ned og forsøg, hvorledes du synes om at ride paa den.“

Willys Glæde, da han var kommen op paa dens Ryg og red rundt Indkjørjelen, kan ikke beskrives; de dannede et smukt Billede sammen, idetmindste fandt hans Bror det, da han stod og iagttog dem. Om Eftermiddagen red de hen til „Prioriet“, for Willy var utaalmelig efter at vise Grace og Mabel sin nye Eiendom. De fandt dem i Haven, ivrig optaget med et nyt Bregneanlæg.

„Sel!“ udbrød Willy, da de red henimod dem; „har I nogensinde seet saa deilig en Pony? Evelyn har givet mig den, og dens Navn er 'Snowdrop'.“

Grace og Evelyn saa paa hinanden; det var ikke første Gang, hun havde seet den og vidst dens Bestemmelse.

„Kjærel! Det er en rigtig Skjønhed!“ jagde Mabel og klappede dens Hals. „Jeg vilde ønske, han vilde give mig ogsaa en saadan.“

„Du maa fortjene den først,“ svarede Evelyn leende, idet han steg af Hesten. „Jeg tænker, jeg er sikker, naar jeg lover dig en da.“

„Jeg vil ikke tale med dig,“ svarede Mabel og kneiste med Nafften; „kom, Willy, du og jeg skal gaa og more os for os selv; de to er ikke værdige bort Selvfab!“

Willy saa op paa Evelyn som for at bede om Lov.

„Ja, du maa gjerne gaa; men jeg bliver her ikke længe, saa du maa ikke gaa for langt bort.“

Sir Evelyn var altid glad ved at faa en Samtale med Grace. Hendes rolige, forstandige kvindelige Raad og Sympati var netop, hvad han tiltrængte, plaget som han ofte blev ved Lady Cairnes hemmelige og aabenbare Indblanding i, hvad der ikke vedkom hende. Grace ønskede ofte, at han kunde blive hende kvit; men da hun kjendte hans Fars Ønske og forstod, at saalænge han blev ugift, var det ønskeligt for ham at have en Dame i Huset, sagde hun det ikke. Hun forsøgte derfor altid at se Sagen fra den lyse Side, og med sin oplivende Pasfiar og sine spøgefulde Gentyndninger til Fremtiden lykkedes det hende ialmindelighed at sprede Skyen. De vandrede omkring i Skogen og samtalede ivrig, til Evelyn pludselig huffede Willy, og de vendte om for at gaa tilbage igjen. Da de gik forbi en solbeskinnat aaben Plads i Skogen, bemærkede Evelyn: „Se Grace! Husker du, at det var der, Harry Wyndham og jeg plukkede Nødder til dig? Han var imidlertid meget mere udholdende end jeg.“

Var det Skyggen af Træerne, eller var det Farven, der blev dybere paa hendes Kind, idet hun rolig svarede: „Ja, jeg husker det godt.“

Hun tilspøiede ikke mere. Havde vel Grace nogensinde glemt den duggede stille Septemberaften, da hun spadserede der Side om Side med en „vis Person“, og

en liden bevinget Gud havde listet sig ind i hendes Hjerte, hvor han endnu dvælede hemmelig, maaske hende selv halvt ubevidst? Sir Evelyn bemærkede imidlertid intet og de gik videre sammen. Snart kom de til den lille Port, der førte ind i Haven, og sluttede sig til de andre; saa blev Hestene beordret frem, og Evelyn og Willy red bort.

Nogle saa Uger efter tildrog der sig noget, som gav Evelyn et dybere Indblik i sin lille Wyndlings Karakter, end han før havde haft. Da han en Eftermiddag sad alene i sit Studerværelse, hørte han en sagte, nølende Banken paa Døren, og Willy kom ind; han gik med høiet Hoved, og det var tydeligt, at han havde grædt.

„Hvad er paafærde?“ udbrød Evelyn. „Hvorfor har du grædt, Gutten min?“

„Na, jeg er kommen for at sige dig noget, og jeg er bange, du vil blive saa vred, naar du faar det at vide!“

„I ethvert Tilfælde er det det bedste, du kunde gjøre, at sige mig det selv,“ svarede han og trak ham nærmere til sig. „Hvad er det?“

„Jeg har — jeg har været ulhdig mod dig. Jeg ved ikke, hvad du vil sige til det, men jeg var netop inde i Mrs. Humphreys Værelse og talte med hende, da den stakkels lille Gut Johnny Cave kom hen til Døren. Han sagde, hans Mor holdt paa at dø, og at ingen havde været hos hende, og at hun bad ham gaa og hente mig, forat jeg kunde læse de samme Vers for hende, som jeg havde læst en Gang før; og tilsidst kom Johnny for at spørge, om jeg vilde gaa med ham.“

„Og gjorde du det, Willy, efter hvad jeg havde sagt?“ spurgte Evelyn alvorlig.

„Ja, jeg gjorde det — jeg gjorde det,“ sagde han grædende. „Jeg havde ikke glemt, hvad du havde sagt, og jeg løb herind for at spørge, om jeg bare den ene Gang maatte gaa. Men du var ude, og saa løb jeg med Johnny; jeg kunde ikke lade det være, Evelyn. Da hun saa mig, tog hun min Haand og holdt den saa fast, og jeg maatte læse Verserne for hende om igjen og om igjen; og da saa hun saa lykkelig ud. Hun troede, Jesus vilde tilgive hende, sagde hun. Na,“ udbrød han med et straalende Blik i Øinene, „det var saa deiligt at se det Udtryk af Glæde, der kom i hendes Ansigt. Jeg tror, hun er hos Jesus nu!“

I sin Fjer syntes han for et Øieblik at have glemt sin Frygt, og Sir Evelyn kunde ikke selv lade være at føle sig slaaet af den ukunstlede Fortælling. Han følte, at der var Dybder i det Barnehjerte, som han ikke kunde udgrunde, — en Tro paa usynlige Virkeligheder, der oversteget hans Synskreds. Han strøg atter og atter aandsfraværende tilbage en opsætsig liden Lok, som altid vilde falde nedover Willys Pande; han var sig neppe bevidst, hvad han gjorde, for han var i høi Grad raadvild og forvirret. Trods hans militære Anskuelser om den Straf, en saa ligestrem Ulhdighed fortjente, følte han, at han neppe kunde være streng i dette Tilfælde. Det lille Barn foran ham havde i Virkeligheden, sig selv uaf-

vidende, givet ham en Belærelse i modig Selvopofrelse for en, for hvem han umulig kunde nære nogen naturlig Interesse.

„Hvad er det," tænkte han, „som bragte ham til at bove dette og saa komme lige til mig og sige mig det — hange, som han sienstynlig var? Jeg kan ikke forstaa det." Tausheden bragte Willy til at se op. Noget i hans Brors Ansigt og den næsten kjærlige Berøring af hans Haand horktog halvt hans Frygt. Det Blik kaldte Ebelyn tilbage til sig selv.

„Naa, Willy," sagde han, „efter din egen Tilstaaelse var det en ligefrem Ulydighedshandling, og du ved, jeg altid har sagt —"

I dette Øieblik kom en af Tjenerne ind i Døren med Bud fra Skogopshynsmanden, om han kunde faa Sir Ebelyn i Tale et Øieblik; han ventede i Gushovmesterens Bærelse. „Godt, jeg skal komme straks; de nye Gunde er kommet, formoder jeg. Bliv her, til jeg kommer tilbage," vedblev han og vendte sig til Willy.

Hans Brors Ord havde just ikke beroliget ham, og han ventede med stor Uengstelse paa hans Tilbagekomst. Han blev borte over ti Minuter, men havde ikke talt med Skogopshynsmanden hele Tiden. Da han passerede Gusholderstiens Bærelse, slog en Tanke ham, og han gik ind.

„Mrs. Humphreys, jeg ønsker at faa Besset om, hvorledes det hænger sammen med, at Willy gik med den Røds Cane; hørte De noget om det?"

„Ja Sir, jeg var her, da han kom, og fulgte med dem til Skytten. Master Willy saa ud, som om han ikke vidste, hvad han skulde gjøre; men aa, Mr. Ebelyn," vedblev hun, idet hun tørrede Øinene, „hvis De bare havde seet og hørt det, vilde De aldrig have glemmt det. Det var, som om en rigtig liden Engel var kommen ind i det elendige Hus, og den stakkels Skabning vilde ikke lade ham gaa. Det gjorde hende saa godt at høre ham læse for hende, sagde hun."

„Stakkels Rone! De maa naturligvis lade hende faa alt, hvad hun kan trænge til nu."

„Jeg tog lidt Vin og nogle andre Ting med til hende, Sir. Men hun vil ikke længe trænge til nogetsthelt; jeg tror neppe, hun lever Natten igjennem."

Da Ebelyn gik tilbage gennem Hallen, havde han allerede opgjort med sig selv, hvorledes han vilde handle; men han ønskede at høre Barnets egne Tanker angaaende dette — om han troede, at i et saadant Tilfælde Senfægten helligede Midlet og forsaabidt ogsaa hans Ulydighed mod ham.

„Sig mig nu," sagde han, idet han satte sig ned og trak Willy hen til sig, „hvad har du selv tænkt om dette? Synes du, du fortjener Straf, fordi du gjorde, hvad du i det Øieblik ansaa for rigtigt, omendstjont jeg havde forbudt dig det?"

Spørgsmaalet kom ganske ubentet. Willy saa hurtig op; men hans naturlige Sandhedskjærlighed vandt Overhaand.

„Ja, Ebelyn, og jeg var hele Tiden hange ved at tænke paa, hvor misfornøjet du vilde blive; men hvorledes det var eller ikke, kunde jeg ikke lade være at gaa. Hun vil saa snart gaa bort for bestandig, og jeg skal aldrig se hende igjen; men," vedblev han med usikker Stemme, „du ved ikke, hvor bedrøvet jeg er over at have været dig ulydig!"

„Jeg ved det; jeg er vis paa det, mit kjære Barn. Saa, græd ikke; der var en saadan ualmindelig sterf Grund for, hvad du gjorde den gang, at jeg ikke vil sige et Ord mere om det, saa du behøver ikke at være hange for mig nu," tilføjede han smilende og løftede ham op paa sit Knæ. Den pludselige Obergang var formeget; Willy kunde blot klynge sig til ham i inderlig Taknemmelighed og Glæde; men Ebelyn følte, hvor han sjalv, og forstod mere end nogen sinde det uinteresserede Mod, han havde vist. Efter en Stunds Forløb tog Ebelyn ham med til Gundehusene for at vise ham de nye Støbere; rigtige Skjønheder var de, for Sir Ebelyn sparede ingen Udgift hverken paa sine Gunde eller Gæste.

„Se bare paa de to!" udbrød Lady Cairne, da de gik forbi Vinduet i Frostbærelset. „Jeg tror virkelig, Ebelyn bliver mere bedaaet af det Barn for hver Dag. Han synes aldrig at befinde sig vel uden ham."

„Nei," svarede Laura, „der er ikke Tale om at faa Ebelyn for sig selv et Øieblik nu mere"; og der var en hel Del Fortrædelighed og Utaalmodighed i hendes Stemme.

(Fortf.)

Korrigt har skulde den amerikanske Mission i Konstantinopel trykke en Bog, hvori følgende Bibelsæt var citeret: „Dersom nogen siger: Jeg elsker Gud og han hader sin Broder, da er han en Løgner." Den tyrkiske Censur strøg ud dette Vers. Han paastod det var en Fornærmelse mod Muhamedanismen. Missionærerne kunde ikke se Sagen an fra den Side; men Censuren gik ind og frygtede, at man ved at læse disse Ord vilde komme til at tænke paa Tyrkernes Myrderier i Armenien. I denne Forbindelse vilde da Verset igrunder betyde, at Tyrkerne er Løgnere, siden de betjender, at de elsker Gud. Missionærerne holdt dog fast ved, at de havde Ret til at citere Bibelen i denne Forbindelse. Da foreslog Censuren et Kompromis. Han sagde, at Verset kunde faa Lov til at staa ved at forandre Ordene en Smule. „Lad Verset lyde sli," sagde han, „Dersom nogen siger: Jeg elsker Gud og han hader sin Søster, da er han en Løgner." Kvinderne er ikke som en Regel dræbte, naar Tyrkerne gjør sine Morderangreb i Armenien.

Vor Herre har skrevet Løftet om Opstandelsen ikke alene i Bibelen, men i hvert eneste Blad, der spirer frem i Vaartiden. — Luther.

Alt, hvad jeg har seet, lærer mig at stole paa Herren for, hvad jeg ikke har seet. — Emerson.

Den trætte Dues Hjemkomst.

Af C. S. Spurgeon.

Om Rabnen var vendt tilbage til Arken, men ikke brød sig om at komme derind, eller den havde fundet et Hvilested paa Trærnes flimede Grene eller de Bjergtoppe, der var begyndt at rage frem, ved man ikke noget om. Saa meget er imidlertid vist, at der, hvor Rabnen hvilede sig, kunde Duen ikke gjøre det; dens rene Natur kunde ikke forlige sig med de urene Steder. Derfor maatte den vende tilbage til Arken, og træet og svag, som den var, med Binger, der var tunge af Fugtigheden og maasse tilsmudsede af det mudrede Vand, hvormed den var kommen i Berøring, kunde den let være omkommen i Vandet, hvis Noah ikke havde seet sin lille Fugl komme flyvende. Han har sikkert staaet og seet efter den og strakt en hjælpende Haand ud imod den, til den igjen var i god Behold i Arken.

Paa samme Maade tager Gud imod sine Tjenere. Hvor langt er dog mange af os Menneſter komne bort fra ham! Det er nok Skam, og vi har ingen Undskyldning, naar vi er fløine bort som taabelige Duer og har forladt vort trygge og lykkelige Hjem. Men hører vi til vor Herres Jesu Duer, vil vi aldrig flaa os til No, før vi atter kommer hjem til ham.

Der har maasse været en Tid, da du fandt Fornøielse i Synden, men det kan du ikke længere. Maasse prøver du fremdeles at finde Tilfredsstillelse i den, men det lykkes dig ikke. Dersom du var en Ravn, vilde det maasse lykkes dig, men nu, da den Helligaand har gjort dig til en Due, har du ikke Smag for Ravnens Lyster.

Naar et Guds Varn igjen er kommet ud paa Syndens Veie, tænker han ofte ved sig selv: „Jeg pleiede dog at more mig saa godt paa disse Steder, jeg havde tidligere saa stor Fornøielse af disse Kamrater, og jeg forstaaer ikke, hvorfor det nu altsammen har mistet sin Tillokkelse for mig. Det, som i gamle Dage pleiede at skaffe mig saa meget Morſkab, forekommer mig nu saa tomt og trættende.“ Af, min Ven, har du først engang smagt, hvor god Herren er, saa vil du aldrig finde Hvile, førend du finder ham igjen.

„Lør jeg da komme tilbage?“ spørger du maasse.

„Om du tør komme tilbage? Din Noah staaer jo ved Vinduet og ser ud efter dig. Skynd dig hen til ham og stans ikke, før han udstrækker sin Haand imod dig og drager dig ind til sig.“

„Men vil han da virkelig tage imod mig?“

Saa, du stakkels trætte Fugl, han er ikke træt af dig. Fugl, med vaade Binge, du, som er tilføjet i Verdens Smuds, han vil ikke vende dig Ryggen! Han har engang tvættet dig ren i sit Blod, han vil tvætte dig igjen. Det er hans Hjertes Glæde ikke blot at ombende en Bux til et Faar, der er faret vild, ikke blot at indlemme en fremmed i sin Husstand, men at hyde den fortabte Søn velkommen. O, at du kunde fatte det og forstaa Guds

uendelige Kjærlighed, saa du skyndte dig hjem som Noahs Due.

Det lader til, at Duen fløi ud om Morgenen og kom tilbage om Aftenen. Lad os anvende dette paa hver Dag, vi lever. Fabrikloffen ringer maasse om Morgenen, naar du vaagner, du maa skynde dig til dit Arbeide. Eller du skal arbeide med Govedet, og din Gjerning optager alle dine Tanker; hele Dagen er du som Duen, der flyver hvileløs omkring. Det kan maasse ikke være anderledes, men se saa vel til, at du, naar Solen gaar ned, finder Bei hjem til din Herre. Laas dit Hjerte af hver Morgen, før du gaar ud, og bed Jesus gjemme Nøglen, til du vender hjem, saa vil ingen fremmed trænge sig derind i Dagens Løb.

Det var bedst for os, hvis vi kunde have Jesus i vore Tanker hele Dagen, men hvis vi ikke kan, saa sørg for, at Duen, som fløi bort om Morgenen, kommer tilbage om Aftenen. Naar Dagens Arbeide er tilende, skal det vise sig, hvor du hører hjemme. Ingen kan sige om Morgenen, hvor Kragerne har deres Neder; de flyver omkring paa Markerne og slaar sig ned snart i Plobsurene og snart i Roemarken for at lede efter en Flue eller en Orm. Hvor har de sine Boliger? Bent til om Aftenen, naar de samles, saa skal du se dem flyve hen til de høie Trær, hvor de har sine Neder. Hvorhen vandrer dine Tanker om Aftenen? Hvor søger de Hvile, naar Dagens Arbeide er tilende? Du vil deraf kunne skjønne, hvor din Sjæl bor. Læg dig derfor paa Sinde, at du om Aftenen søger tilbage til din Noah.

O, hvor Kjærligt kommer ikke Jesus til os i vor Aftenbøn, udstrækker sin Haand imod os og drager os til sig, saa at vi hviler

Saa trygt som i Guds Faderfabn

Og ved vor Frelsers Bryst.

Saaledes hører vor Herre Jesus Kristus sig ogsaa ad mod Syndere. Det er ikke blot sine Tjenere, han viser saa stor Kjærlighed, ogsaa de dybest faldne Syndere har den samme Udgang til ham. Maasse havde Duen tilsmudset sine Binger; i hvert Fald var den neppe saa hvid og ren, som da den fløi ud om Morgenen, men Noah vilde ikke derfor udelukke den fra Arken. Den var træt og paa Nippet til at falde ned i Vandet, men Noah stod ved det aabne Vindu for at modtage den, da den kom. Selv om du føler dig meget uren, meget uværdig og meget usikkert til Guds Næge, vil Jesus ikke negte dig Udgang til sig.

Hvor stor Synder du end er, vil han ingenlunde kaste dig ud. Kom, som du er, kom, selv om du synes, du ikke kan komme, kom for enhver Pris, han vil ikke forstøde dig. Paa hvor mange forskellige Maader udstrækker Herren ikke sin Haand imod os! Undertiden gjør han det gjennem en Prædiken eller en Bog, undertiden blot ved et henkastet Ord fra et Guds Varn. Det kommer ikke an paa Medſkabet, det er Guds Magt og Kjærlighed, som drager Synderen. Undertiden virker den

Helligaand uden synlige Midler, blot ved at tale til Samvittigheden og Hjertet.

Der kan komme over Synderen, naar han begynder at søge Herren, en forunderlig smeltende Magt, som han aldrig før har følt. Han forstaaer ikke sig selv, det er, som han stod ved Indgangen til en ganske ny Verden og hører Lyden af usynlige Klokker, der kalder ham til Gud. I saadanne velsignede Tider udstrækker vor himmelske Noah sin Haand mod de stakkels, trætte, flagrende Duer. Du kan intet gjøre, men Jesus kan; du kan ikke frelse dig selv, men Jesus frelser dig, som Noah den hjælpe-løse Due. Gud hjælpe dig da til at tage imod hans Naade og finde Veien til Arken!

Kineserne i Amerika.

Af Mr. Sunhøwe Pang.*)

Kineseren i Amerika er i social Henseende næsten aldeles ukjendt. Han er en fremmed, enten han er kristen eller Hedning. Han er tilbagetrukket og selbtilfreds og et Mysterium for de fleste Amerikanere, som da ogsaa har liden Sympati med ham. Kineseren smelter ikke let sammen med andre Folk. Skjønt der ofte er meget tilfælles mellem Mænd af hvid, sort eller rød Farve, saa er den gule Mand sjelden optaget i deres Raadslagninger. Som nogle af Marsagerne herfor kan nævnes den store Forskjel paa deres Baner og Skikke, samt den Kjendsgjerning, at deres Sprog har intet tilfælles, og at deres fysiske Karaktertræk er aldeles stik modsatte. Dertil kommer, at Kineseren er ved Lob udelukket fra Borgerret, og staar derfor for en stor Del udenom de Indflydelse, der binder andre sammen.

Kineseren har endel Indflydelse i Forretningsverdenen, men slet ingen i Politiken. Kun de, som er blet interesseret i Kineserne i Missionsarbeidet her eller i Udlandet, eller i Handelsaffærer, kjender noget til deres Baner, deres Maade at leve paa, deres Industrier, deres Fortrin eller deres Laster. For deres egen Beskyttelse er de tvungne til at leve ganske for sig selv. Der er ikke mere affondrede Folk i Verden end Kineserne i Amerika. Andre Immigranter her i Landet smelter sammen — sent, men sikkert — indtil de blir Amerikanere; men Kineseren forbliver en Kineser; thi Antallet af kinesiske Amerikanere er latterlig lidet.

Skvad der væsentligst hindrer Kineserne fra at bli amerikanserede, er det Faktum, at de ikke kan bli Bor-

gere, og dernæst den Gemmelighedsfuldhed, hvori man har iflædt dem. Kineserne har været bestrebne som et besynderligt, ukjendt og farligt Element, som praktiserer sælsomme og affyhelige Laster, og at de som et Folk tjener meget og lægger ud lidet, saa at de kan udtømme dette Lands Rigdom til Fordel for Kina. Det har været sagt, at de er aldeles uden Sympati med dette Land, hvor de har fæstet Bo, permanent eller for en Tid. Tingene er den, at Kineserne er ligesaa lidt forstaaet af Amerikanerne som Amerikanerne af Kineserne. Resultatet er en saare uheldig Mistænktsomhed paa begge Sider.

Kinesiske Børn i Amerika.

Den Lob her i Landet, som forbyder Immigration af Kineserne, har intet Sideskyld i Verden. Kinesernes Ankomst her til Landet var ikke af deres eget Paafund; de blev indbudt.

Da Central Pacific Jernbanen blev bygget, var det umuligt at finde Folk nok til at udføre Arbeidet. Et Tusen Mil skulde Banen lægges over Ørken og Fjeldstrækning. Der var over tre Tusen Mil fra de Byer og Steder, hvor man kunde finde Arbeidsfolk, og Transportationen var sen og kostbar. Man behøvede 10,000 Arbeidere, og ikke mere end 800 hvide Mand kunde forskaffes. Under denne Vanskelighed blev det foreslaaet, at man skulde prøve at hverve Arbeidere i de overbefolkede Provinser i Nærheden af den kinesiske Kyst. I Begyndel-

*) Mr. Pang blev født i Canton, Kina, 35 Aar siden. Han har levet i Amerika de sidste 18 Aar og er gift med en Amerikanerinde. En Tid levede han i San Francisco, men har nu i flere Aar drevet Forretning i New York. Han har fulgt med levende Interesse Sistoriens Gang i de sidste Aar i Kina saavel som Kinesernes Fremgang her i Landet. Mr. Pang er en kristen.

sen var dette betragtet som et farligt Eksperiment fra et økonomisk Standpunkt; thi man tænkte, at Kineserne var for lette og havde ikke Musfler nok til et saadant Arbeide. Mogle saa Kinesere blev da indført, og disse lærte hurtigt, hvad de blev sat til, og overgik snart de hvide i visse Slags Arbeider. De viste sig at være baade udholdende og paalidelige. Den ene Skibsladning efter den anden ankom, indtil Jernbanekompaniet havde Arbeidere nok. Kineserne fik \$35 pr. Maaned og holdt sig selv Kosten; de hvide fik \$45 og Røsten.

Da Vagen var færdig, blev over 15,000 Kinesere nødt til at se sig om efter Sysselsættelse paa andre Steder. Mange fandt Arbeide paa andre Jernbaner i Vesten, men Skibskompanierne, som tjente gode Penge ved at transportere Kineserne hid til Landet, holdt ved at sende den ene Skibsladning efter den anden af Kinesere, som Kompaniernes Agenter i Kina lovede god Fortjeneste, hvis de rejste hid til Landet. Og Kineserne, som havde været her en Tid, sendte sin Fortjeneste til Slegtninge og Venner i Kina, saa disse kunde komme hid. Da nu Jernbanerne var færdige, strømmede de ledige Kinesere til Byerne i California og de andre vestlige Steder for at søge Arbeide.

Smidlertid forsøgte Jernbaneagenterne i Østen alt de kunde, at saa Folk til at rejse til California. Som en Følge heraf blev San Francisco overfyldt af alle Slags Menneffer, som vilde finde Arbeide. Men da de hvide ankom, fandt de, at Arbeidet var udført af Kineserne. Hvorfor? Fordi Kineserne, som havde let for at lære, lærte nye Haandverk og var villig til at arbejde for mindre Løn end de hvide Mænd. Og forresten fandt man, at de var mere paalidelige. Kineserne lærte at gjøre en Ting vel. Han holdt ved saa standhaftig, at han blev en „Expert“, en Mester, og var ikke villig til at give op sit Arbeide og forsøge noget andet.

I 1876 begyndte der en alvorlig Agitation mod Kineserne. Massemøder blev holdt og en Petition blev sendt til Kongressen med Anraab om Hjælp mod „det billige kinesiske Arbeide“. Der blev sagt i denne Bønnekrift, at der var 200,000 Kinesere i California, hvoraf 75,000 fandtes i San Francisco, samt at der var flere Kinesere i Staten end der var Vælgere, og hvis Stemmeretten blev givet til Kineserne, vilde California igrunderen blive en kinesisk Provins.

Kongressen valgte da en Komite for at undersøge Sagen. Man fandt da ud, at der var ankommet til Landet 117,331, hvoraf ikke saa faa var siden døde. I 1880 var der 105,448 Kinesere her i Landet. Den nuværende kinesiske Befolkning er vel omtrent 100,000. Kongressen vedtog da en Lov, der forhød kinesisk Immigration og stængte dem Udgang til Stemmeret. Sandheden er dog den, at Kineserne ikke er et omflyttende Folk. Et omflyttende Folk er paagaende, aggressivt, og dette kan ikke siges om Kineserne, de er Eksempler paa Taalmodighed og Overbærenhed. Kineserne i Amerika kommer fra nogle faa Distrikter i Provinsen Kwang-

tung, hvor Byen Canton er beliggende; af denne Grund er det, at man tror, at alle Kinesere her i Landet er fra Canton. Andre Kinesere end de, som lever i Kwangtung, vil ikke forlade sit Fædreland. De fleste, som er kommet hid, er fra Smaabyer og fra Landet; men mange baade velstaaende og uddannede Kinesere er kommet hid for at optage Forretninger, og mange Sønner af gode Familier er kommet hid for at frekventere de høiere Skoler.

I den østlige Del af de Forenede Stater har man den Formening, at alle Kinesere her i Landet driver Vaskning. Det er sandt, at svært mange Kinesere udfører Vask i alle Dele af Landet; men Kineserne er engageret i mange andre Industrier; for en stor Del arbejder de for andre, men ofte forestaar de egne Forretninger. Det er særlig i de vestlige Stater, vi finder Kineserne. Emigration til de østlige Stater er ubetydelig. Kineserne lever sammen saa meget som muligt, delvis for fælles Beskyttelse, og delvis fordi de er afskaarne fra andre sociale Forbindelser og Interesser. Undertiden finder man en Kineser alene i en af Vestens smaa Byer enten engageret i en Vask- eller Restaurationforretning; men saasnart som han kan, flytter han til Steder, hvor der er et kinesisk Kvartal og hvor han har Venner og bekjendte,

Da Kineserne maatte slutte med Jernbanearbeide og maatte søge andet Arbeide, blev de naturligvis sat til det laveste Arbeide — sligt som hvide Mænd ikke vilde udføre. Man har ofte spurgt mig, hvorfor Kineserne blev Vaskemænd og Tjenere. Marsagen er let at finde. Da de søgte Arbeide i Byerne i California, var der saa hvide Kvinder blandt Befolkningen, og de, som var der, vilde ikke gjøre almindeligt Husarbeide. At vasse Klæder var let at lære, var lønnende og krævede liden Kapital; det samme kan siges om Husarbeide og Røgning. Men Kineserne har ogsaa vist sig stiftet for andre Arbeider. I den store Delta, der var dannet af Elvene Sacramento og San Joaquin var der flere Millioner Acres af overmaade frugtbar Land, men som laa der bevoftet med Smaaskov og Stv. Meget ønskeligt var det, om disse Strækninger kunde gjøres dyrkbare, men hvide Folk kunde man ikke saa til at arbejde der, da de ikke kunde staa sig mod Malaria. Endelig blev Arbeidet bortleiet til Kineserne. Store Kontrakter blev afluttet med en eller to Kinesere, som paatog sig at rydde Landet. Disse gjorde igjen Kontrakt med en hel Mængde af Kinesere, der slog sig sammen, 40 til 100 i Tallet, som tog fat paa Arbeidet og holdt trofast ved, indtil fem Millioner Acres af udmerket Land, til en Værdi af \$289,700,000, blev lagt til Statens Eiendom. Siden leiede eller kjøbte flere af disse Kinesere mindre Farme, hvor de dyrkede Grønsager og solgte.

Kineserne er økonomiske. Hvad en Amerikaner vilde kaste bort som ganske værdiløst, fordi det vilde kræve for meget Arbeide at give det Værdi, kan Kineseren tjene Penge paa. Naar en hvid Mand havde forladt en Mine,

da han troede det ikke vilde lønne sig at arbejde den, kom ofte Kineserne og kunde tjene sig en hel Eiendom.

I 1885 blev der vedtaget en Lov i California, at enhver Kineser, som vilde udføre Minearbejde i Staten maatte betale en Afgift paa fire Dollars pr. Maaned. Man har udregnet, at Kineserne har forøget Statens Rigdom med \$2,000,000 ved sit Minearbejde.

Kineserne har ogsaa været meget heldige som Farmere og især Gartnere. I California og flere andre Stater blir næsten de fleste Grønjsager, som findes paa Markedet, dyrket af dem. En kinesisk Gaveflek, der som en Regel er ganske liden, er et Eksempel paa Flid og Interesje. Gverken i Frankrige eller Belgien kan man dyrke saameget paa saa smaa Flekke. I det fjerne Vesten gaar Kineserne fra Dør til Dør med Grønjsager. De kan bære en forbausende stor Byrde.

Kineserne har været en betydelig Faktor i Frugtavlingen i Vesten. Næsten alle Jordbær, „Strawberries“, og Bindruer plukkes af dem; thi Lønnen derfor er saa liden, at de hvide ikke vil udføre Arbeidet; uden kinesisk Hjælp er det tvilsomt om Frugtavling i Vesten vilde lønne sig.

Ogsaa i mange Fabrikker har Kineserne gjort sig næsten uundværlige ved sin Paalidelighed og Kvikhed. I Anplingsarbejde og Gardinvævning er de ualmindelige dygtige. Og i Krudtmagasinerne udføres næsten alt Arbejde af dem. Ved Siden af dette holder mange af dem Restaurationer og Kaffe-huse. De udfører Mel til Kina og handler i kinesiske og amerikanske Varer. Der er kinesiske Doktorer, Advokater og Læglæger.

Kanske det mest interessante Træk ved Kineserne her i Landet er den Evne, de har til at bli dygtige Tjenere i Huset. Kinesiske Tjenere faar fra tyde til seksti Dollars pr. Maaned. Hvor Stillingen er meget ansvarsfuld faar de mere. Mange af disse Tjenere er unga Mænd tilhørende noksaa bra Familier og godt uddannede fra et kinesisk Standpunkt. De tager saadanne Stillinger for at lære godt engelsk Sprog.

Meget ofte lægger de stor Elst paa den Familie, de tjener, og holder sin Stilling i mange Aar. Ved at pleie Børnene springer der ofte frem et Benskab mellem disse og Kineseren. Jeg mindes en rig og prominent Advokat i California, hvis Søn var vogtet og pleiet af en afholdt Kineser. Moderen var død et Aar efter Guttens Fødsel og en ung dannet Kineser blev sat til at passe paa ham, da der var saa Kvinder, som kunde hyses. Kineseren pleiede Barnet som var det hans eget, og forlod Slegt og Benner for dets Skuld. Da Gutten var lidt ældre tog Kineseren ham med sig til det kinesiske Kvartal. Med Liden lærte den unge Gut at tale, læse og skrive det kinesiske Sprog. Da han gik til College fulgte Tjeneren med, og siden fik den unge Mand en meget vigtig Stilling for et stort Kompani, grundet paa sit Kjendskab til det kinesiske Sprog. Han er nu en rig Mand og hans „China Boy“ er endnu hans trofaste Tjener.

Det er en almindelig Forstaaelse blandt Amerikanerne, at Kineserne her i Landet er gjerrige. Dette er ikke Tilfældet. Sandt er det, at Kineserne har tjent store Summer, men de har ogsaa lagt ud meget. Hvad de lægger tilbedste kan anslaaes som 10 Procent af hvad de tjener, og dette er ofte „invested“ her i Landet og blir ikke jendt til Kina. Almindelige Arbeidsfolk sparver intet, som ogsaa er Tilfældet med andre Nationaliteter. For det første maa Kineseren betale mere for hvad han kjøber end nogen anden, og for det andet er han en Vdsler. Paa sin Maade er han en Graadser. Han er meget glad i Silkeklæder og kostbare Sko. Meget ofte er han en „Gambler“. Han trænger mere her i Landet end i Kina. Klimatet i Kwang-tung er saa mildt, at alt han behøver er en tynd Bomuldstrøje og Benklæder, med to ekstra Klædningsstykker om Vinteren. Her maa han have langt mere Klæder, og de koster betydelig mere.

Den Mad, som Kineserne kjøber, er ofte ligesaa kostbar som den, de hvide kjøber. Istedetfor at leve næsten udelukkende paa Ris og „Chop Sooy“, som er almindeligt troet, er han ligesaa glad i Kjød som Amerikanerne. I San Francisco, New York, Chicago og andre Storbysyer driver Kineserne kostbare og elegante Restaurationer, som frekventeres baade af Kinesere og andre. Som en Regel er Kineserne tvungne til at leve i daarlige Kvartaler, men i New York og San Francisco lever velstaaende Kinesere i moderne Huse. En af de bedste „Apartmenthuse“ i New York leies udelukkende af Kinesere.

Der er ikke mange rige Kinesere i Amerika; men flere af dem er gode for \$100,000 og op til \$500,000. Den rigeste Kineser i Amerika er Chin Tan Sun. Han eier flere Millioner. Han kom til Amerika paa Tredieplads som ung Gut og begyndte at arbejde i et Kjøkken. Han giftede sig med en hvid Kvinde og begyndte Lotteri. Nu eier han hele Smaabysyer, og driver Fabrikker, hvor flere hundrede hvide Mænd og Kvinder arbejder. Man kalder ham „Big Jim“ paagrund af han Størrelse. Han er seks Fod høi, velbofsen og vakker. I Forretnings-sager er han betragtet som selve Verligheden.

Kinesernes Religion bestaar for en stor Del af Overtro. Kristendommens Udbredelse blandt dem her har gaaet frem noksaa stadigt. Her er nu 100 Missionærer. Svormange omvendte her er, er vanskeligt at opgibe. De Kinesere, som overværer Møderne, er som en Regel alvorlige i Forsøget paa at forstaa og antage Kristendommen.

Munterhed er en velsignet Ting. Den holder os friffe paa Sjæl og Legeme. Lad os ikke gjøre os unyttige Sorger eller plage os med ængstelige Tanter og Bekymringer. Ved at erindre dette kan du skaffe baade dig selv og andre mange lykkelige Timer. Man maa tage alt i Livet let og muntert — ikke let i Betydningen Ietsindig, men freidigt og tillidsfuldt. Run et bøv vi se paa med grundigt Alvor — bøv Pligt.

fra Dyrenes Verden.

I Dyrehaven i Washington levede der to Elefanter, af hvilke den ene hed Dunk, den anden Gold Dust. Dunk var en stor, morsom Tyr, medens dens Kamerat var liden og hygelig, den led saaledes næsten bestandig af Landpine. Dunk lagde altid den mest levende Medfølelse for Dagen med sin lidende Kamerat. Han lod den faa de Nødder, som han selv skulde have, og ret som det var gav han den en Dot Sød, som han havde tbundet sammen, saa det skulde se saa lækkert ud som muligt. Han syntes at forstaa Marsagen til Gold Dusts mindre selfabelige Stemning og gengjældte aldrig dens Bredeudbrud. Om Gold Dust var aldrig saa sint, gif Dunk omkring og kjælede for den med Snabelen, som om den vilde lade den stakkels Tyr forstaa, hvor ondt han havde af den.

Ja, Dunk opdagede lidt efter lidt et Middel til at lindre sin Kamerats Smertes, som ingen anden i Verden kunde finde paa. Naar Smerten blev som værst, gif Dust bort til Dunk, og den store, snille Tyr pleiede da at tage en af Dusts Stødtænder i sin Mund og behandle den med sine Tænder. Dette dulmede virkelig Smerten.

En klar Eftermiddag i Begyndelsen af November blev de to Elefanter ført ned til en Flod for at bade sig. Dunk var i særdeles godt Humør og gjorde alt, hvad han kunde for at sætte lidt Liv i sin Kamerat. Men Gold Dust var langt fra at føle sig vel den Eftermiddag. Den badede i Floden stille og rolig, ja, den gjorde ikke engang noget Forsøg paa at besvare sin Kamerats muntre Indfald, og da de drog hjemover, slæbte den sig efter og faldt tilslut overende. Forskrækket søgte Dunk at faa den til at rejse sig ved at trække i den Lænke, som bandt dem sammen, men forgjæves. Dust blev liggende paa Græsset uden at røre sig, saa Vogterne maatte føre Dunk hjem alene. Sele den Nat gif han frem og tilbage og brølede saa ynkelig. De andre Dyr vækkedes af sin Søvn og lyttede i Stilhed, uden at vide, hvad der var i Veien med den store Elefant.

Dunk kunde ikke glemme Tabet af sin Kamerat. Det har ganske forbandlet hans Natur. Den før saa milde og jobiale Elefant er nu en grættende, farlig Tyr, der ikke kan forløse sig med Livet uden sin Ven.

*

En af de største og stærkeste Bur i Menageriet Jardin des Plantes i Paris beboes af en smuk, fuldvoksen Løvinde fra Abyssenien ved Navn Imperatrice og en liden Hund, som kaldes Coco. Det gode Forhold mellem Coco og Imperatrice begyndte for længe siden ombord paa en Mildamper. De var bare Ungerne begge to dengang. Under hele sit Samliv har de aldrig været skilt ad, undtagen naar Coco engang imellem har haft sig en liden Spadsertur udenfor Buret, og deres Venskab er aldrig bleven afbrudt af den mindste Uenighed.

Hver Dag, ja flere Gange om Dagen giver de en frivillig Opvisning, som staar fuldstændig paa Hvide

med de, som gives af trænede Dyr, og ved disse samler der sig da rundt Buret en Mængde interesserede Tilskuere.

Gunden begynder med at springe og gjer rundt Løvinden, akkurat som om den skulde løbe rundt en Sto i en Gavnegang. Løvinden nærmer sig med sænket Hode, kryber jagte henimod Gunden, akkurat som en Kat, stanser og lader, som om den skal springe til — men gjer det ikke. Derpaa hopper de to Dyr frem og tilbage som et Par Slaastjæmper, der holder Zie med hverandre, Løvinden smidig og raff, skjønt Pladsen er liden for den, Gunden nervøs, kvif og aarvaagen.

Paa den Maade holder de paa i flere Minuter, saa bliver Gunden træet af den Manøvrering, kommer med et eneste rafft Hop lige bort til Løvinden — dette Punkt hører altid med til Programet — og huger sig fast i dens Ryg, Side, Bryst eller Øre — kort sagt hvor den faar Tag — og prøver af al Magt at kaste det store Dyr overende. Sig en Fader, der leger med sin lille Gut, eller en stor St. Bernhardshund, som har Moro med et lidet Barn eller en Gvalp, lader Løvinden sig kaste overende paa Ryggen.

Som den ligger der tilsyneladende hjælpeløs, planter den lille Seierherre sine Forlabber paa dens silkehvide Mave, og med Næsen høit tilbeirs venter den stolt paa den Applaus, som den er sikker paa at faa af de Mennesker, som er samlet rundt Buret. Som den vilde fige, at nu er det store Dyr dræbt, bider den med sine Tænder i Løvindens Hale, som om den skulde trække et dødt Legeme ud af Gavnegangen.

Naar de to Venner ikke holder paa med denne eller andre Dege, ligger de i Almindelighed og sligger hverandre eller sover med Forlabberne rundt hverandres Hals.

Imperatrice er altid snil og medgjørlig, undtagen naar en eller anden af Tilskuerne forsøger at fortrædige hendes lille Ven. Da bliver hun som et andet Dyr, hylter noget aldeles forfærdelig, slaar i Buret med sin Hale, medens de gule Øine skyder Lyn. Hun er svært glad i sin Oppasser, Michel, som er snil mod hende, paa samme Tid som han naturligvis maa optræde med den yderste Bestemthed. Det er al Sandsynlighed for, at hun vilde blive ham en god Støtte, hvis nogen vilde gjerre ham noget ondt. Men hun elsker sin Coco høiere end Michel. Derpaa gav hun et flaaende, næsten tragisk Bevis for omtrent et Aar siden, da hun ved en Leilighed vistnok mente, at hun maatte vælge mellem sine to Venner.

De tre, Michel, Coco og Imperatrice, var inde i Buret sammen. Coco kom til at gjerre noget, som den vidste, at den ikke havde Lov til. Uden at tænke paa den Virkning, som det kunde have paa Imperatrice, gav Michel Gunden en Svøberap, som gjorde, at den løb hylende bort i en Krog. Med et Spring, der var saa rafft, at det ikke havde været muligt at undgaa det, selv om det var forudset, satte Løvinden sine Tænder i Michels høire Skulder og kastede ham i Gulbet.

Gavde han, ubevæbnet som han var, begyndt at

Ejæmpe med det rasende Dyr, eller havde han forsøgt at formilde dets Brede med venlige Ord eller besvimet af Frygt, var han aldrig kommen levende ud af Buret. Men Michel vidste bedre. Hans Tanke var ligesaa ras og sikker, som Løvindens Sprang havde været det. Han forstod straks, at det var Cocos og ikke for sin egen Skyld, at Imperatrice var rasende, og at den eneste Maade, hvorpaa han muligens kunde redde Livet, var øieblikkelig at lægge sin Kjærlighed til Coco for Dagen paa en saadan Maade, at Løvinden ikke kunde misforstaa den. Saa tvang han sig da med en næsten overmenneskelig Kraft til ikke at bry sig om den rasende Løvinde og til at tale saa pent som muligt til Gunden.

Stjænt Løvindens Kjæber næsten havde knust hans Skulderben, og hendes Nør havde rispet op hans Bryst, raabte den kjække Tyr saa naturlig, som om der ikke skulde være noget i Veien: „Coco! Coco! Kom her, Coco! Snille Coco, kom her nu!“

Gunden blev med en Gang saa hjertelig glad og kom bort til Michel, der klappede den paa Hodet med den Haand, som han havde fri.

Dette havde en øieblikkelig Virkning paa Imperatrice. Hendes Mine blev milde, hun slap det Greb, som hun havde taget med Tænderne og Nørne; det var neppe med nogen større Vlyst, hun slap Taget; thi Duften af det varme Mennekeblod var vel deiligere end noget, hun havde kjendt før; mten hun slap det altsaa og begyndte isteden at slikke snart Gundens Ansigt, snart sin Herres Haand.

For di det var saa klart som Dagen, at Løvindens Brede ikke skrev sig fra nogen Wildskab, men fra sin Kjærlighed til Gunden, blev den ikke straffet. Ved sin Tilbagekomst fra Hospitalet mente Michel, at det skulde blive længe, før han atter straffede Coco i Imperatrices Nærberøelse. Coco forstaaer at benytte sig af denne Omstændighed, og siden den Dag, da Løvinden tog den i Forsvar, kan man gjerne sige, at det er to Coco'er, en Coco i Buret og en ganske anden Coco udenfor.

*

I den store Dyrehave i Washington var der mange lykkelige Dyr, men ingen lykkeligere end den graa Ulvemor med sine tre smaa. Som en Hund med sine Gvalper eller som en Kat med sine Pusunger støjede og legte den med sine Unger fra Morgen til Afteld. Op og ned den store Indgjerdning, som dannede Grænserne for deres Fangehjem havde de en svare Moro. De smaa stupede overgivent over hverandre, Moderen rullede dem rundt eller slikkede deres trætte, smaa Legemer.

Fader Ulv fik ikke Lov til at være med i den lykkelige Familiecirkel; thi Bogterne ansaa den ikke for at være noget videre snilt Dyr; ja, de havde Grund til at tro, at den ikke vilde behandle sine Børn saa pent, som den burde. Derfor maatte han opholde sig i et Bur alene, indtil Gvalpene var saa store, at de kunde klare sig selv. Da den Tid kom, fik de et eget Bur, og den graa Ulv

blev atter forenet med sin Egtesælle. Men hun foretrak sine Unger og gav sin Mand en alt andet end hjertelig Velkomsthilsen — først forsøgte hun nemlig at jage ham ud, saa negtede hun paa det allerbestemteste at have noget med ham at gjøre. Det var klart, at hun skjønnte, at det var for Mandens Skyld, hun blev skilt fra sine smaa. Ungernes nye Hjem laa noksaa langt fra Moderens, men ikke længer end at hun kunde se dem. Dag efter Dag kunde man se hende staa og se over til sine Unger og strige efter dem. Men de var nogle rædde Smaaunger, som ikke turde forlade den med Tag dækkede Del af sit Bur af Frygt for Menneke. Men tidlig hver Morgen pleiede de at liste sig hen til det Sted af Buret, hvor de var Moderen nærmest. Da stod de paa Bagbenene og kastede nogle længselsfulde Blikke over til sin kjære Moder. Og da hun viste sig saa at sige itraalende af Glæde, pleiede de at logre med sine bukkede Galer og hyle med al den Kraft, som deres smaa Stemmer kunde præstere. Saa blev de sandsynligvis skræmt ved den Støi, som de selv havde faaet istand, og gik da tilbage til sit Skjulested, medens Moderen blev staaende igjen, glad over, at hun atter havde faaet et Blik af sine smaa, sørgmodig over, at det havde været saa altfor kort.

En Drøm og dens Udtydning.

Vi har alle læst om, hvor vanskeligt det ofte var for de mægtige Konger i Oldtiden at finde Mænd, som forstod sig paa at udtyde Drømme. Der berettes dog om en Skotlænder, som fornødig var saa heldig at finde en saadan Drømmeudtyder i sin egen Familie, og imod Drømmens Passelighed og Ubændelighed er visse intet at indvende. En Dokarbejder fortalte sin Hustru om en underlig Drøm, han havde haft om Ratten. I sin Drøm saa han fire Rotter, som kom hen imod ham i en Række. Den første Rotte var meget fed, og efter den fulgte to magre, medens den sidste var blind.

Manden var meget bekymret med Hensyn til, hvad der vel kunde komme; thi det var almindelig antaget, at en Drøm om Rotter var et Bærsel om, at noget ondt foretog. Han henvendte sig til sin Hustru, men den stakkels Kvinde kunde ingen Hjælp yde ham. Hans Søn, en skarpsindig liden Tyr, som ogsaa havde hørt Drømmen, tilbød sig at udtyde den.

„Den fede Rotte,“ sagde han, „er Eieren af Bærtshuset, du besøger saa ofte; de to magre er Moder og mig, og den blinde er dig selv, Fader.“

Altting er interessant, naar man kun trænger ind i det.

Naar Menneke figer, at nu vil de rigtig nyde Livet, saa forforter de det.

UNGDOMMENS VEN

(YOUNG PEOPLE'S FRIEND).

A Semi-Monthly Magazine devoted to the Interests of the Norwegian Young People of America, Published by

UNGDOMMENS VEN PUBLISHING CO.,
Minneapolis, Minnesota.

K. C. HOLTER, Manager and Editor.

Subscription price, \$1.00 per Year in advance.
Addr

UNGDOMMENS VEN,
283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

Entered at the Post-Office at Minneapolis, Minn., as second-class mail matter.

Indoors at Night.

Keen and cold is the wintry blast
As the sleet and snow go driving past;
There's a strife in the old trees racked and bent,
The clouds hang low o'er the firmament,
But the household gathers safe and warm,
Folded close from the freezing storm;
The lamp is lighted, the hearth is bright,
And the dear ones are cozy indoors at night.

And when shutters are closed and curtains drawn,
And the tolling hours of the day are gone,
Sweet words are spoken, good-nights are said
To the wee ones tucked in the little bed—
(God's grace watch over each curly head).
Then with book and talk and on the tongue
The song we've sung since we were young,
We fill the hours with love's delight,
Cozy and happy indoors at night.

—Margaret Sangster.

ROUSING LUTHER LEAGUE RALLY IN IOWA.

Plans Prepared for Future Work.

Feeling the need of more life and enthusiasm in our Luther Leagues, and wishing to become more personally acquainted, the Leagues at Slater, and Roland, Iowa, decided to have a union meeting at Story City, Iowa, Dec. 30, 1901, for the purpose of discussing the possibility of organizing themselves in the near future into some kind of an association, composed of the Luther Leagues and Young People's Societies in and about Central Iowa.

Mr. Joseph E. Johnson, of Slater, was chosen temporary chairman, and the undersigned secretary.

No permanent organization could be made until the movement becomes better known to the older societies around, and they have an opportunity to take part. To arrange for another meeting, a committee of the following was appointed: Mr. Joseph E. Johnson of Slater, Miss Tina Knudsen of Jewell, Miss Millie Olson of Ellsworth, Mr. Ed. Duea of Roland, and Mr. Lewis Buresen of Story City. This meeting is to be held in May or June,—the exact time and place being left for the committee to decide.

It was voted that the secretary should send a report of this meeting to "Ungdommens Ven," and in this way the movement would become known.

All Young People's Societies or Luther Leagues, belonging to one Norwegian synod or another, are cordially invited to come and help make the thought of organization a reality.

Two sessions were held, one in the afternoon and one in the evening. In the afternoon meeting, after the disposal of other business, a brief paper on "The Young People in the Church" was read. A few of the thoughts brought out by the paper were: That the young people do have an important place in the Church, and that this is not questioned, as the Bible clearly shows by giving example after example of youthful service for God. But what the place is, where it is, and how to get the young people there, is a more difficult problem to solve.

The Luther League (speaking of the Lutheran Church) and the Young People's Societies have helped solve the problem. But though we have our Leagues, etc., we do not always find that life and enthusiasm which should especially characterize the work of the young.

Young Christians should not try to repress their joyous spirit; for a merry heart and one full of love of God and fellow men can but please the Lord.

That so many young people hesitate to "step over the line," is partly the fault of older people and often good and sincere Christians. This will not excuse us who are young; for if little "stones" are in our way, we ought to have enough vitality to get around them.

But sometimes our dear older people do put stumbling blocks in our way. They have had troubles and trials so great as often to take much of the brightness of life from them, and then they are apt and prone to say of and to the young, that because they show their joyous spirit (which is one of God's own gifts) the young are thoughtless and frivolous.

We should remember, that young people are not old, and old are not young; but the old should be young in heart and spirit. Young friends, let us strive to so live that when our hair turns white and our form is bent and bowed with age and care, our spirit shall still be young. God is ever the same.

We should grow up in the church just as the flowers grow up in nature about us. They are bravely showing their pretty colors and scenting the air, even though perchance wind and rain have torn and bruised them. We too should be bright and cheerful, though trials and troubles meet us; for our trials and troubles can not destroy us if we be God's own children. Trials can then only cleanse and make us more fit to live in the heavenly mansions.

As one by one the older people go to rest there are vacant places for us to fill; let it not then be said of us that we left the good path that our fathers trod.

The discussions which followed the reading of the paper were participated in by young and old, and several of the neighboring ministers, namely Forthun, Gjerstad, and Sandven, spoke kind words of encouragement in behalf of this movement.

Many good thoughts were brought out but space will not permit us to enumerate more of them. It will suffice to say that all left the meeting feeling they had not spent their time in vain, but were more enthusiastic and better prepared to again take up their daily work.

Roland, Iowa, Jan. 1902.

—Miss Julia A. Olson, Secretary.

The Good Samaritan in Cowboy Phraseology.

Among all the revisions and twentieth century versions of the Bible, we have failed to find anything corresponding to the following paraphrase of the familiar parable of the Good Samaritan, which certainly deserves to rank

high in point of vividness and faithfulness to the main features of the story, even if it lacks other desirable qualities in a translation. Rev. W. B. D. Gray, a well-known Western Sunday school worker, furnishes the text and ascribes the original to a Wyoming Sunday school teacher:

One day a feller was goin' down from J'rusalem in the Jericho canon. A couple chaps jumped on 'im, and when they had most killed him took 'is wad and run away. By and by a preacher cum along and looked at the feller an' sed, "I'll not monkey wi' that chap," and went away. Purty soon a doctor cum by and looked at him and sed, "It's none o' my medicine," an' went away and left 'im. Then a cowboy cum along ridin' a broncho. He got down by the feller and took 'is wipe an' brushed away the dirt an' blood from 'is face. Then he took 'im up and put 'im on his broncho an' took 'im ter the road-house an' sed to the man: "Look 'ere, you take care o' this feller fur me. Give him everythin' he wants. Here's my wad, and if you need any more w'en I cum back from the range I'll giv' it ter yer."

BRIGHT SAYINGS OF BISHOP SPAULDING.

Break not the will of the young, but guide it to right ends.

Pleasant is the company of those who encourage us to talk of ourselves.

When children quarrel over their games they are soon reconciled, if they continue to play; and so when men disagree it is well to say little and keep at work.

To learn the worth of man's religion, do business with him.

There's joy in seeing one's work grow. It is felt by those who plough or build, as by the creators of immortal things. It cheers the hearts of mothers when their children rise, like a winding stair, about them; it gives contentment to farmers when they look on their ripening fields; it is the gladness of young men when their labors make homes for the maidens whom they have chosen.

Impress upon the young that God Himself has not the power to make base and sinful souls happy; that favors bestowed on them would be like gifts to the dead.

It is easy to please innocent and healthy minds. Plain food, the daily tasks and amusements that cost little, satisfy them. Their tastes and appetites have not been perverted by coarse excitements and excessive indulgence. They are temperate in soul and body. They know nothing of satiety and disgust. They do their work with brave hearts; they find pleasure in simple games, or in reading books, or in conversations in which no unworthy or harmful thought is uttered or even suggested. Their joy is equable and enduring. They are happy in themselves and their presence brings peace and cheer to others. They have pure delights which those who live in the midst of splendor and luxury do not understand.

The only things we feel to be properly ours are the things we have worked for and made our own. What another gives me is never part of myself—it is like a house in which I am received as a guest; but what my own activity has inwrought into my very being, is fixed and established there, as by the act of God. It is of the essence of what the Eternal makes me.

Those whom we suffer ourselves to scorn or hate, have overcome us.

We are not glad enough, do not rejoice enough. There-

fore are we heartless and unthankful, weak and complaining.

It is a common error to imagine that to be stirring and voluble in a worthy cause is to be good and to do good.

What we love to do we find time to do.

If there were nothing else to trouble us, the fate of the flowers would make us sad.

The fairest land is where live those we love.

Whether no one or a few praise or condemn thee, thou art what thou art; and if thou need the approval of men to make thee what thou art, it matters little what thou art.

When guests enter the room their entertainers rise to receive them; and in all meetings men should ascend into their higher selves, imparting to one another only the best they know and love.

Let those who love to tell us of the follies and superstitions of the past reflect that we cannot reform our forefathers, and that it were wiser to give heed to ourselves than to abuse them.

The end of education is to teach men to find pleasure in the best thing.

To understand the world one must often stand apart from the throng, and contemplate the turmoil of strife and passion from some sheltered spot. Thus, when we sit amid graves we perceive more clearly the folly of greed and ambition; when we look up to the patient stars the madness of all the hurry and worry comes home to us; when we lie on the bosom of the earth, beneath a calm sky, we feel how ridiculous is the noisy tumult of the crowd.

PRUDENCE WINTERBURN.

By Sarah Deudney.

(Continued.)

Sybil's severe tone and manner had the effect of a tonic on Walter, and roused him instantly to self-defense.

"I'm not awful," he sobbed angrily. "I only tried to follow a little rabbit; there was no harm in that."

"Yes, there was. You ran away from us, and that was dreadfully wicked. And you've spoiled your clothes, and taken cold, and upset everybody."

"Boo—hoo!" wailed Walter; and his poor little scratched hand went up to dash away the tears. It was so pathetic and yet so ludicrous, to see him stand bemoaning himself, and, moreover, it seemed so difficult to know what to do with him, that Mrs. Chafford began to cry too.

It was just the moment for a new person to appear upon the scene; and, fortunately for all parties, a new person did appear. As Walter's wail grew louder, and his mother's sobs increased, Prudence Winterburn suddenly emerged from the wood, and came quickly up to the bewildered little group.

"What has happened? Oh, I see," she said, before any one could answer her. "This little boy has fallen into the water. Our house is close at hand; it will be best for him to be taken there at once."

The sweet voice and graceful yet decided manner stayed Josephine's tears, and gave her a sudden sense of being soothed and comforted. The two women looked straight into each other's faces, and then a swift, bright smile broke over Prue's features.

"I have an instinct that tells me you are Mrs. Chafford," she said frankly.

"Yes," replied Josephine, conscious of being somewhat

charmed and very much astonished. She had never for a moment supposed that there were any presentable young ladies to be found in Thistledean.

"And I am Prudence Winterburn of Thorn Farm; Mr. Sorrell knows me very well. Please let Dobson carry the little boy straight to our house, and pray come too."

Josephine's assent was ready and grateful, and their faithful guide, now known as Dobson, lifted up Walter and bore him off with all speed. The others followed, Prue acting as guide, and soon conducting her new acquaintances to the gate of the farm-orchard, which was only separated from the wood by a bit of smooth meadow. Dobson, striding on apace, was met at the back door by Delia and one of the maids, and Walter was delivered into safe keeping.

"Don't mind the dogs," said Prue, leading her guests through the garden to the hall door, where the hounds were sunning themselves as usual. "They are both perfect gentlemen," she added gaily, "and always treat ladies with due deference and courtesy."

As if anxious to deserve this flattering character, Bevis and Ruby rose from the threshold, and politely stepped aside with kindly eyes and lolling tongues. Sybil secretly thought this rather a terrible kind of welcome; and the great hound, understanding perhaps that he was not wanted, quietly removed himself to a sunny corner of the garden.

The old house, with its antique furniture and quaint elegance, impressed Josephine favorably, although it was not in accordance with her ideas of the beautiful. Still, there was a "tone" about the dwelling and its inmates which drew from her a respect that she had never expected to pay. Uncle Peter's friends, she had thought, were sure to be bumpkins; worthy people, of course, but quite unfit to associate with a woman who knew the world.

The task of drying Walter and making him comfortable devolved upon Delia, his mother being clearly unfit for exertion of any kind. A trusty farm lad, mounted on a pony, was despatched with a note to Pine Cottage, and had orders to bring back a change of raiment for Master Chafford.

Josephine, established on a large, old sofa in Prue's chamber, began to experience the pleasantness of being gently waited upon and cared for. Once more she felt herself to be a person of importance and an object of attraction; while Prue softly hovered about her, showing by voice and look that she took a deep interest in Mrs. Chafford. Like all true women, Prue opened her heart to any who claimed her compassion; and this agitated, delicate widow was surely much in need of her pitying kindness.

The messenger to Pine Cottage soon returned with the clothes, and was speedily followed by Mr. Sorrell himself. A talk with Delia quickly allayed the good man's anxiety, and the sight of Walter looking quite at ease removed all traces of fear. The boy was delighted with his new friends and their home, and even Sybil seemed to grow softer and pleasanter under their influence.

"Do let them all stay with us till evening," pleaded Delia, with an arm around Walter's neck. "Prue is taking care of Mrs. Chafford upstairs, and the children shall be my charge."

"I will send the fly for them at seven," said Mr. Sorrell gratefully. "You are more than kind, Miss Winterburn; I always hoped that my niece would find friends at Thorn Farm."

"Mrs. Chafford and Prue are quite intimate already," replied Delia smiling. "An acquaintance soon ripens when it begins without ceremony. We meant to make our call in due form; but this meeting is worth a dozen formal calls."

"I fear Josephine is very delicate," said the old man sadly; "her nerves are quite unstrung. But you and Prudence understand the art of soothing——"

Sybil, who had been playing with a kitten at the window, drew near to listen to the conversation, and Mr. Sorrell was silent at once. Simple-hearted as he was, the little girl's ways annoyed him, and he could not get rid of the notion, that she was constantly watching and spying. He departed quickly, with a slight cloud on his kind old face.

Meanwhile Josephine was still the petted invalid, and her luncheon was daintily served upstairs. She enjoyed the food and the delicate attentions, and was as little disposed to leave the house as her children. It was delightful to repose in that large, quiet room, where the light was tempered by the crimson foliage of the virginia creepers that shaded the windows, and the furniture, although simple, was far more tasteful than anything in Pine Cottage.

"Are you feeling rested?" asked Prue's musical voice at her side.

"Yes; thanks to your kindness. It is charming here; how happy you must be!"

"We are very happy, Delia and I, although I sometimes wish we could see more of the world outside Thistledean. But we have books, and plenty of occupation."

"You are out of the way of trouble," said the widow with a sigh. "If you were in the world you could not possibly escape suffering."

"No; one has to pay dearly for seeing life."

"Indeed one has! I have seen as much as most people, and am just a mere wreck."

"I am so sorry for you," said Prue, with her graceful impulsiveness. "You must have had deep sorrows; and I am afraid Thistledean seems very uninteresting. Rest is sweet; but perhaps you can hardly say, 'There is no joy but calm.'"

"My life is not quite calm yet," answered Josephine, thinking of all those terrible perplexities that had to be carefully kept out of sight. "The dear children give me great anxiety, and my income is small. I have to struggle a good deal; even my kind uncle can scarcely realize all my difficulties. He has never been a parent, and he does not know how expensive my Sybil and Walter are growing. But I really ought not to bore you with my troubles."

"You cannot bore me," Prue said earnestly. "I want some one to sympathize with, some one to help. If I had a friend like you I should be kept from becoming selfish and absorbed in my own dull concerns."

"I think we are fated to be friends," replied Josephine, with a quick look and smile.

And so the friendship was begun.

(To be Continued.)

The most extensive circulated newspaper in the world is Lloyd's Weekly newspaper of London, which has an affidavit circulation of 1,152,959. To print this paper requires 600,000 miles of paper one yard in width, more than enough to make a continuous belt from the earth to the moon and return, and enough to make a strip 72 feet wide and passing entirely around the earth.

Children's Corner.

A TALE OF A DUTCH HERO.

What we now are going to tell, happened many, many years ago, and in a country far away, namely in the Netherlands. The people that lived there feared God and were happy. But the king of Spain, Philip II, who was a Catholic, thought that God wanted him to punish these people because they were Lutherans. Men and women were tortured, drowned, choked, burnt alive or buried alive, just because they read the Bible, prayed with children and taught them to look to Jesus as their only Saviour.

For a long time the Dutchman fought with success against the Spaniards, especially when they fought on the ice, because the Dutch used skates and could skim about upon the frozen seas and lakes, to the great confusion of their enemies. But the Spaniard bought skates and learned to use them.

Dirk Willemzon was one of the Dutchmen that was taken prisoners, tried and condemned to death.

Dirk felt it hard to submit to this cruel injustice. He was young, and life was sweet—even like such as it was then in Holland. He set his wits to work out a plan of escape.

His plan succeeded. Once more he was free. Free, but not safe. He must hide from his enemies. In this, alas! he was not so fortunate; his retreat was discovered by a Spanish soldier, and he was pursued across the open country. At no great distance was a lake, now a broad sheet of frozen water. Here was a chance for Dirk. He knew that upon the ice he could soon outstrip his pursuer.

He was right. The Spaniard was a bold runner, but upon that slippery surface he was no match for the young Dutchman. Moreover at this season, the lake was not to be traversed without danger. Winter was nearly over; already there had been mild spring days, and the ice was unsafe. It trembled and shook beneath the flying footsteps of the hunter and his prey.

Dirk was no stranger to the lake. He knew what parts to avoid. The soldier lacked this useful bit of knowledge. Suddenly there was a loud crack—a cry—a splash! Dirk turned to look, and behold; his enemy was gone. A large hole in the ice, surrounded by many a deep crack—that was all now visible.

But as he looked, the head of the drowning man appeared above the water. He stretched out his hands and grasped the edge of the ice, which bent beneath his weight. Dirk saw that he could not get out without help. He was caught as surely as any rat in a trap. In a few minutes he must sink.

Dirk was safe now. "The Lord hath delivered me!" he cried. "It is not my work. Truly, God hath fought for me; He hath overthrown my enemy like the Egyptians in the Red Sea."

But this thought was soon followed by another.

"I say unto you, love your enemies; do good to them that persecute you."

Would he not be disobeying his Saviour's command if he let this man perish? It was a terrible moment for

poor Dirk. He covered his face, and fell upon his knees. A fierce battle raged within his soul, the powers of good and evil striving for mastery. God give us all grace to fight such battles on our knees!

It was soon over.

The Spaniard was perfectly amazed to see the young Dutchman returning across the ice; but the sight brought him no comfort.

He comes to slay me with his dagger, thought he. "Well, 'tis more a soldier's death than drowning like a kitten in a tub."

To his astonishment, however, the young man showed no desire to kill, but seemed, on the contrary, anxious to save him. He advanced cautiously along the quivering ice, then lay down, and creeping toward the hole, stretched forth his hands and drew the soldier out of the water.

There is but one way in which such a story should end. If the Spaniard had no reward to offer, he must at least grant freedom to the man who had risked his life to save him. But, alas! the tale has a far darker end.

Whatever his feelings may have been while in the ice-hole, the soldier was no sooner safe on dry land than the instinct of the bird of prey revived. The man was in his power yet—the man he had followed through so many dangers; should he let him go, and so lose the reward for his bravery? No, the young Dutchman was his lawful captive, and back to prison he must go.

The Spaniard later on felt sorry for what he had done, and would have released his prisoner, but was prevented by the burgomaster of Aspera, who bade him remember first his duty to his king.

Dirk's noble action met with no reward in this world; after languishing in prison some weeks, he was led out in the market place, tied to a stake and burnt to death.

Even then we may be sure that brave Dirk Willemzon never regretted his noble deed.

He had followed his Master; and perhaps to him also was granted grace to say with that dying Master, "Father, forgive them, for they know not what they do."

HOW TO KNOW CHRIST.

To us the truth which St. Peter confessed—namely, that Jesus is Christ, the Son of God—has been revealed by flesh and blood. That is to say, it has come to us on the testimony of our parents and teachers, with the authority of the church and eighteen centuries of Christian witnesses. Yet it remains true that, if it is to bring us blessedness, as it did to St. Peter, it must come to us as it came to him, not from flesh and blood, but by revelation from heaven. It does so when, by the leading of the Holy Spirit, we approach Christ directly, and experience in our souls the saving power which He pours into all who touch Him. When the direct contact with Christ is established, we can believe now not on their testimony, but because we have heard Him ourselves, and know that this is indeed the Christ, the Saviour of the world.—James Stalker, D. D.

Ungdommens Ven.

Et Blad tilgænet den norske Ungdom i Amerika, udkommer to Gange om Maanednen. Udgives af

Ungdommens Ven Publishing Co.,
Minneapolis, Minnesota.

R. C. Holter, Bestyrer og Redaktør.

Bladet koster pr. Aargang i Forstrib.....\$1.00
Til Norge eller andre Lande i Forstrib..... 1.25

Regler for Abonnenter. Læs dem!

Pengeforsendelse. Penge kan sendes i Postal Money Order, Express Money Order eller Bank Draft. Rejsepenge kan sendes i Registered Letter. U. S. Postal Stamps kan ogsaa bruges, men se til, at de ikke er fugtige, saa de flødes sammen eller fæstes til Brevet.

Skittering. Adresselappen tjener ogsaa som Skittering. Bladet er betalt til Udgangen af den Maaned, som er nævnt paa Lappen. Se efter om der er forteret saa langt, som De har betalt.

Oplyselse. Naar De ikke vil holde Bladet længer, saa glem ikke at underrette os derom. Forsendelsen af Bladet stanses ikke, før vi bliver anmodet om at stanse det. Det er ikke nok, at De sender et No. tilbage, da vi ikke kan finde Deres Navn paa vore Subscriptionslister, uden vi faar vide Deres Post-Office Adresse. Naar Bladet opsiges maa al Restance betales.

Forandring af Adresse. Naar De vil have Adressen forandret, saa opgiv baade den gamle og den nye Adresse og glem ikke at tilføje Deres Navn.

Prøvenummer sendes frit paa Forlangende. Alle Pengebetsb gøres betalbare til Ungdommens Ven.

Fuldstændig Adresse:

Ungdommens Ven,

283 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

Asholdskongressens Arbeide.

Jaar sørger Asholdskongressen for videnstabelige Foredrag for Asholdsarbeidere paa tre Steder:

Kongressens 8de Klasse aabnet den 27de Januar i det teologiske Klasseværelse i August Seminars nye Bygning. Omkring 80 Studenter stred sig til, og de havde som Hensigt at høre alle Foredrag og tage Attester ved Kursusets Afslutning.

Den 9de Klasse aabner sine Forlesninger den 30de Dage ved Prof. W. L. Tuves Industrial School i Elbow Lake, Minn. Ved Red Wing Seminarium skal der holdes sex Foredrag. Der ordnes ingen Klasse; men saa har til Gængæld Stolens Fakultet taget Beslutning i Sagen. Det første Foredrag traf omkring 80 Studenter.

Blandt Foredragsholderne kan nævnes F. V. Trønsdal, Wm. Ager, Prof. J. L. Nydahl, Prof. W. M. Beterion, A. M. Wold, Mrs. A. C. McCurdy, Pastor R. C. Holter, B. B. Haugan, Prof. W. L. Tuve, Mrs. Tuve, Adolsten Berge, Gustav Eide og Dr. G. D. Saggard. De fleste af disse taler til Klassen i Minneapolis; men paa Grund af de store Rejseudgifter vælger kun en mindre Del af dem frem til de to andre Steder.

Arbeidet udføres frit, og Udgangen er fri. Foredragsholdernes Rejseudgifter dækkes dels ved Bevillinger fra Selstaberne, dels ved Enkeltmænds Bidrag.

I Foredragene behandles omkring 16 Hovedemner og flere underordnede Spørgsmaal.

Ved Arbeidets Afslutning holder Klassen en Fæst, ved hvilken Anledning der uddeles Attester til dem, som har udført tilfredsstillende Arbeide. Der er allerede udstedt Attester til 89 Personer.

Et og andet.

Vi er blevet gjort opmærksom paa, at der i Pastor Brohaugh's Stykke i Julenummeret — Side 579, 1ste Spalte, 6te Linje fr. o. — staar: „Fra menn fleilig Side betragtet maatte der en praktisk begavet Mand til for at kunne udtale nogen Mening om Udfigterne for Missionens Fremtid i Kina.“ Istedetfor „praktisk“ skal der staaet „profetisk.“

*

Hver Dag faar vi nye Abonnenter. Mange Abonnentsamlere vælger sig en eller flere af vore udmærkede Præmier — alt efter

Fortjeneste, medens mange arbejder for Kontant. Man maa ikke tro, at det nu er for sent at samle Abonnenter. Grunden er det ikke saa; thi der er nu begyndt to gode fortsættende Fortællinger i Bladet, en paa norsk og en paa engelsk, og naar Folk faar høre, at de endnu kan faa Begyndelsen af disse Fortællinger, saa vil mange faa Lyst til at følge med.

Send os et Brevkort og sig, at De ønsker at samle Abonnenter for „Ungdommens Ven“ for Kontant, saa skal vi sende Dem Prøvenummere til Uddeling, Subscriptionslister samt fortælle, hvor stor Kommission vi giver. Opæt ikke. Naar det lider ud paa Vaartanten har Folk ikke saa stor Takke for Læsning. Nu derimod liker mange at læse sig godt, interessant Læsestof. Man maa smede, mens Jernet er varmt.

*

I en Liste over de mest populære Bøger i Januar Maaned finder vi, at „The Making of an American“ af Jacob Riis ikke er langt fra Toppen. Denne mærkelige Mand's Biografi, som begyndte i forrige Nummer, vil fortsættes i næste Nummer.

Opmuntrende Breve.

Vi kunde trykke flere Sider af lignende Breve som de nedenstaaende. Det glæder os at se, at de gamle Abonnenter er nogenlunde tilfreds med Bladet, og at det vinder nye Benner.

Jeg liker „Ungdommens Ven“ og haaber at ha den saa længe jeg lever, skjønt jeg ikke er 18 Aar endnu. L. S. R.

Jeg traf til at se et Eksemplar af „Ungdommens Ven“ paa Posthuset og likte det saa godt, at nu maa jeg abonnere paa Bladet. C. D. S.

Deres Prøveeksemplar syntes jeg godt om og abonnerer herved for næste Aar. S. N.

Bermillion, S. D. 10de Jan. 1902.

„Ungdommens Ven“ er et særdeles godt Ungdomsblad og burde læses af vor Ungdom i ethvert norsk-lutherisk Hjem. Der er en fortræffelig og tiltalende Afvelsning i dens Indhold. Snart er det belærende, snart opbyggende, altid interessant, baade for gammel og ung. Bladet har en stor Opgave og gør en stor Gjerning. Tillykke med Deres Arbeide gennem Bladet for at bevare vor hjære opvoksende Ungdom for det gode, gavnlige og Gud velbehagelige! Et godt og velsignet Nytaar tilsendes Dem!

Ederes ringe Medarbejder i Herren,

(Pastor) C. R. Solberg.

I have watched your work with delight. There is always excellent reading in your dear paper. I am always pleased with the beautiful music it brings. How I wish every young man and woman would keep this paper. Let us try to bring it to every home. It is well worth our efforts. I decided to keep UNGDOMMENS VEN first of all other papers. „U. V.“ has surely done a great deal of good to many of our young people. May God bless your work.

A. M. R.

They like the Premiums. Why don't you try to get one?

I have received the book promised as a premium. I send my hearty thanks. It was more of a book than I thought. I am more than pleased to obtain a book like that for only one subscriber, and I give you this credential: Your premiums are of a high character.

J. M. W.

I have received the Bible and „Fifteen Decisive Battles.“ I thank you most heartily for these valuable premiums. The Bible is just what I have been wishing for a long time. Am also well pleased with your paper.

R. S. S.

The watch that was sent to me as a premium has now been received. I was very much pleased with it, and I thank you for the same.

I. J.

Fast Eiendom.

Det er den rette Betegnelse — aldeles fast, saa ingen kan stjæle den, Jiben brænde den, Ruffen fortære den, Lynilden dræbe. — Hvad mener jeg?

Land

naturligvis! Et godt Stykke Land, som man kan tjene paa eller bo paa, det er noget, som enhver ønsker sig i Besiddelse af.

Nu er Tiden, nu er Anledningen. Jeg har en Del for Salg. Skriv til mig og fortæl, hvad du egentlig har lyst paa, men gratis.

B. B. HAUGAN,
FERGUS FALLS, MINNESOTA.

Netop udkommet:

En Menneskeven.

Hans Peter Børresens Liv og Arbeide.

Af K. B. Birkeland.

Bogen udgjør 200 Sider og har 12 vakre Billeder. En meget interessant Skildring af denne store og merkelige Mand. Bør læses af unge og gamle. Koster 50 Cents i Omflag; indb. 75 Cents. Send Bestillinger til

Ungdommens Ven,

283 Cedar Avenue, Minneapolis, Minn.

Et merkeligt Dokument

er

Hans Nilsen Hauges Testamente til sine Venner.

Hvis du ikke har dette Testamente, vil du finde det i en liden Bog, som vi har for Salg:

„Hauges Liv og Virksomhed.“

Hauges Testamente er her trykt efter Originalen og er egne.

Bogen er 92 Sider og indeholder en kort Beskrivelse af Hauges Liv og Arbeide; derhos vil du finde et prægtigt Billede af Hauges, Billeder af Hauges Fødested, Eters Papirmølle, Gaarden Bredtvedt, hvor Hauges døde, gamle Eters Kirke, hvor du kan se Hauges Gravstøtte og det bekendte Eidermans „Haugianerne“.

Bogen er indbunden i Papir og sælges nu for den billige Pris **25 Cents** af.....

Ungdommens Ven,

283 Cedar Avenue, Minneapolis.

„U. U.“ Trykkeri

anbefales til Udførelse af al Slags

Bogtrykkerarbeide

saavel i det engelske som i det norske Sprog baade smagfuldt, hurtigt og billigt.

Overslag for Trykning af Bøger, Blade og al Slags Job-Trykning tilstilles gratis paa Forlangende.

Ungdommens Vens Trykkeri

283 Cedar Avenue,
MINNEAPOLIS, - - MINN.

H. O. JUVE,

Den eneste norske Marmorhugger i Minneapolis, som eier eget Værksted.

Handler med amerikansk og italiensk Marmor og Granit Monumenter, Gravstene, Tablets, Posts, Etc., Etc.

Vi har ogsaa paa Lager den bekjendte RØD WISCONSIN GRANIT, den fineste og mest solide Granit som findes.

Ordres fra Landet ekspederes prompt med største Nøiagtighed. Skriv efter Priser.

714 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

IVER C. J. WIIG, M. D.

Scandinavisk Læge.

Hours: 10 to 12 A. M. 2 to 4 P. M. Evenings. Sundays: 2:30 to 3:30.

Office, Corner Bloomington and Franklin Aves.

Phones, N. W. 151 S. T. C. 1162.

Residence, 824 16th Avenue South.

Phone, Twin City 1489.

Julius Holm,
Portræt og Landskabsmaler.

Alterbilleder en Specialitet.

Studio: 1339 Franklin Ave., Minneapolis.
192m b/02

En Reise rundt Jorden

for \$2.50 og „Ungdommens Ven“
frit for et Aar.

„Lysglimt i Mørket“ er Navnet paa den store og rigt illustrerede Bog, som Pastor Birkeland skrev om sin Reise rundt Jorden. Den er overmaade kvikt skrevet. Indeholder over 800 store Sider. Den koster \$2.50. Bed snart at indsende denne Sum, saar man Bogen tilsendt, og saa faar man „Ungdommens Ven“ frit for et Aar. Benyt Anledningen snart. Dette Tilbud gjælder alle, som har det. Skulde nogen staa i Gjaeld til os, maa den først betales.

Børresens Liv og Arbeide,

vakkert indbunden, koster 75 Cents; men ved at betale \$1 00 for „Ungdommens Ven“ for dette Aar, faar man Bogen for 50 Cts. 3 Omflag koster den 50 Cents; men sammen med „Ungdommens Ven“ kan den faaes for 35 Cents.

Hos Jesus i Bonnens Skole.

Af Andrew Murray.

Fra Engelsk ved W. M. Hagen.

Indeholder en kort Biografi af Forfatteren samt hans Billeder. Indeholder ialt 31 Leksjer eller korte Afhandlinger om Bønner.

Andrew Murray er en af de mest læste religiøse Forfattere i det engelske Sprog. Har i mange Aar været Missionær i Syd Afrika.

Bogen er paa 230 Sider. Trykt paa godt Papir og meget vakkert indbunden. Har været solgt for 75 Cents. Kan nu faaes for en ny Helaarsabonnement paa „Ungdommens Ven“.

Zulenummeret frit til alle nye Abbonnenter.

Præmietilbud for Aaret 1902

Alle nye Abonnenter faar Julenummeret **frit**. Vis det frem til store og smaa, saa kanste du faar langt flere til at holde „Angdommens Ven“, end du ventede. Den 1ste Januar begynder en udmærket Fortælling: „De to Brødre“. En fortættende Fortælling paa Engelsk vil ogsaa snart begynde. Duffer du at arbejde or Kontant, saa send os et Postal Card derom, og du vil bli forbausset over den store Kommission, vi giver.

De følgende Præmier er ikke noget Fust. Vi har valgt saadanne, som vil være til Gavn og Nytte, saa enhver Abonnentsamler vil finde, at enten han tjener en stor eller liden Præmie, vil han være mere end tilfreds med den.

Men's Watch.—About the size of the cut, solid silver case, with ELGIN MOVEMENT. Price \$15.50. Sent free for 20 new subscribers

Men's Watch.—Same size as above, nickel plated case, with ELGIN MOVEMENT. Price \$10. Free for 12 new subscribers.

We can also send you watch for 7, 8 or 9 new subscribers, but the article is not, of course, as good as the above described

LADIES' WATCH.
Very beautiful, a real gem. The illustration shows the actual size. Nicely decorated SOLID SILVER case, with the celebrated ELGIN Movement. Price \$15.50. Sent free for 20 new subscribers.

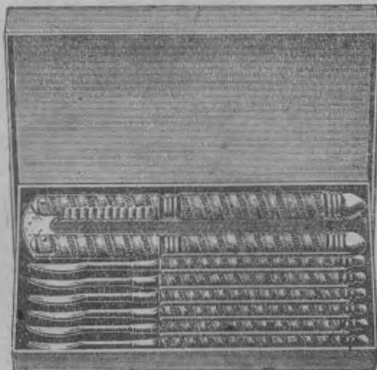
Ladies' Watch — Something like the one above. Solid Silver case, with a Swiss jewelled movement. Price \$9.00 Sent free for 10 new subscribers.

NUT SET.

One cracker and six picks, all nickel plated & engraved. Price 50 cents.

Free for one new subscriber.

Tryktoner. 1ste, 2det eller 3die Bind af denne velsjendte Sangbog med udmærkede Sange og Melodier. Hvert Bind koster \$1.50, men faaes frit for to nye Abonnenter.

Dygtetænderen. En af de mest interessante Fortællinger nogensinde færet 408 Sider. Fint indbunden. Koster 75c. For to nye Abonnentr. Som Julegave til en Ven vil den være udmærket.

Vælg hvad du vil.

For en ny Abonnent vælg en af følgende Bøger eller Gjenstande:

Victoria. Gribende Fortælling af Pastor Shelton. Baffert indbunden
Gode Mænd og Kvinder. Biografier og Portrætter af nogle af de bedste Mænd og Kvinder, som har levet.

Margerh. Spændende Fortælling om Forsøl el og sandt Kristendom
50 elegante Visittkort med Deres Navn og Adresse. 2 x 3 1/2 Tomme.

Billeder af Kristus tolv Aar gammel. Af Hofmann. Paa tyk, stiv Pap. 6 x 8 Tommer. I brunagtig Carbonnet.

Guitar-toner. Mandelige Sange med Musik for en Stemme og med Guitarakkompagnement.

Fountain Pen. Parker's jointless "lucky curve" Fountain Pen. Cost \$2.00. For three new subscribers.

Bible. Baxter's Selfpronouncing Bible, Complete Concordance. 245 pages of Bible Helps. 16 colored maps. Flexible binding. Price \$2.75. For four new subscribers. You must see this Bible before you understand what a splendid offer this is.

Norge i Billeder. Du kan ikke blade gennem denne dejlige Bog uden der føles en Klump i Halsen ret som det er. „Åa, du Norge, med stolte Tinder, brusende Fødsle, solblanke Fjerner, sagne Rier, nette Smaagaarde og Blaae langs Elvedrag og opover Fjeldsiderne, hvor du dog er et deligt Land!“ Disse eller lignende Udtryk svæver paa dine Læber, naar den ene vandre Scene efter den anden overruller for dit Blik, og træffer du paa et Sted, du selv har seet eller hørt meget omtalt, da blir du glad og oprømt uden Sig. „Norge i Billeder“ indeholder 93 helles Illustrationer. Koster \$2.00. For tre nye Abonnenter.

Prædikener. Korte Prædikener over den Evangelietekst af Prester og Professorer i den Forenede Kirke. Denne Huspostil har bundet stor Udbredelse og fortjener det. Prædikenerne er af Mænd, som er mere eller mindre kjendte i den nord-lutheriske Kirke hertilands. De er alle gode, men enkelte er udmærkede. En god Ting ved denne Samling er, at alle Prædikener er korte, saa de ikke virker trættende ved Gjennemlæsning. Trykt paa særdeles godt Papir og baffert indbundet. Vilde være meget passende som Present til Forældre. For to nye Abonnenter.

The Rand-McNally New Imperial Atlas of the World. New Official Census of 1900. An accurate, up-to-date ready reference work for the use of everybody. New colored maps of every country in the world, and of each State, Territory, and large City in the U. S., the Provinces of Canada, the Continents and their subdivisions. Marginal index; 160 pages. Size 12x14 inches. Bound in extra cloth, colored edges. \$2.50. For three new subscribers.

Stærke Bænder. Fortælling af Pastor G. Aagaard, 155 Sider; baffert indbunden. Dette er en af denne populære Forfatters bedste Fortællinger. Der er ikke en trættende Linie fra Begyndelse til Ende. Kvit, interessant og læstelig er den, som alle de andre Bøger af denne Diaterprest. Som Julegave til en Ven vil den være udmærket. Faaes for en ny Abonnent. Dette er grunden en af de bedste Præmier for en ny Abonnent i hele Listen.

Angdommens Ven Publishing Co.

283 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.